

IMMACULATA

3/1998

Č.37

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1998

(Druhý rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Duch Svátý)

- Květen** - Aby zkušenost, kterou získali apoštolové ve večeradle, osvětlovala, nasměrovala a charakterizovala naši misijní činnost.
- Červen** - Abychom objevili dary, které nám dal Duch Svátý při svátosti biřmování, a uměli je využívat v práci pro dobro bratří.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě světil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejdřívějšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěřeni.

Draží čtenáři!

Není zajímavé, že první poselství z nebe v evangeliu podle sv. Matouše jsou právě slova povzbuzení k tomu, aby se sv. Josef nebál k sobě vzít Marii? „... Vždyť dítě, které počala, je z Ducha Svatého“ (Mt 1,20).

Jinak řečeno: Bůh nabízí člověku Neposkvrněnou, aby ho mohl osvobodit od hříchu, aby se tak proctví mohla naplnit a Bůh mohl být Bohem s námi (Mt 1,21-23).

Maria má v tomto vztahu 'Bůh - člověk' zcela jedinečné, nezastupitelné místo. Ona stojí na počátku vztahu každého člověka s Bohem. Bez Ní není svobody, není Emmanuel, není spása. Ona sama zase je korunou těchto Božích darů člověku a nejzjevnějším a nejdokonalejším naplněním Boží dobroty v člověku.

Mnohdy můžeme zaslechnout z úst některých křesťanů, že Maria překáží ve vztahu k Bohu. Zde vidíme, že tomu tak vůbec není. Naopak, pokud Ji duchovně přijmeme do domu svého srdce, Ježíš v nás působením Ducha Svatého může růst, my Mu můžeme nabídnout svůj čas, službu, srdce, vůli, a už nežijeme my, ale Kristus v nás. Jde o zkušenost tzv. přijetí duchovního mateřství Marie, které je otevřením se na Ducha Svatého v Marii. Mezi mnoha jinými touto cestou krácel také sv. Maximilián a došel až na vrchol svatosti. („Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své přátele položí svůj život“ J 15,13.) Chceme-li svůj život naplnit Kristem, nebojme se k sobě vzít Marii. To je ta nejbezpečnější cesta k největšímu společenství, k jednotě člověka s Bohem.

Pokoj a dobro skrze Neposkvrněnou!

o. Josef

„Virgen de Fátima“ portugalská píseň
překlad František Jirí Rejl

Panně z Fátimy

Ó, Portugalsko, sladká zemi mého narození,
dej mi mír svých kvetoucích niv!

Dnes obracím k tobě své zraněné srdce
s bolestmi velkého trpitele

Ó, Portugalsko, dlouhé cesty jsem ušel
a nenalezl jsem ani štěstí, ani lásku

Vracím se dnes tedy k tobě s jedinou nadějí,
abych u tebe dosáhl záchranu svého smutného života

Ó, Matko Boží
v požehnané Fátimě!

Slyš mne

Žiji v temné noci
a hledám Tvé Světlo,
neboť v neštěstí
hříšníka

Ty jsi Útočištěm a Průvodkyní

Chtěl bych plakat

v Dolině Iria

Chtěl bych zlíbat

zemi z Leiria

Spoléhám na Tvou Lásku

Panno Maria

Vím, že Ty

můj hlas uslyšíš

Tvoje Zář zaplašuje ode mne stíny

Nyní svítí zase paprsky slunce

jako kdysi, když oslnily Tvé pastýře

Posilni moji víru polibkem Lásky

Ó, Portugalsko, oltáři a zahrado Fátimy!

Má duše na tebe nemůže zapomenout

Daleko od tebe, vzdychaje pln touhy,

zjevuje se mi tvoje sláva, jíž není rovno

Ó, Matko Boží

v požehnané Fátimě!

Slyš mne

Žiji v temné noci

a hledám Tvé Světlo,

neboť v neštěstí

hříšníka

Ty jsi Útočištěm a Průvodkyní

Chtěl bych plakat

v Dolině Iria

Chtěl bych zlíbat

zemi z Leiria

Spoléhám na Tvou Lásku

Panno Maria

Vím, že Ty

můj hlas uslyšíš

František z Assisi

Stan Rougier

„Mohl bys opravit můj dům?“

„Když Bůh mlčí, může mu člověk povídat, co chce,“ říká Sartre. Co se mne však týká, já věřím, věřím ze všech sil, že člověk slyšává mluvit Boha a slyší jej promlouvat intenzivněji, než může vůbec promluvit lidský hlas. Vezměme si nějaký biblický text. Stokrát jsme jej slyšeli, dávno zapomněli - a najednou je zde - a vrátilo se tak naléhavě, že se to podobá posedlosti. Slovo, které se v nás stává tělem. Bůh mluví na jisté délce vln. Pár megahertzů více nebo méně - setkání nevyjde. Bůh poslouchal Jakuba ve snech, Eliáše v hlčení, Izaiáše v tom, že nahý spután, nahý, umíral hladem. Týmž Bohem byl i pro Františka. Ozeášovi naslouchal, když v něm vzdychalo rozervané srdce. Týmž Bohem byl i pro Františka. František nesnil, když k němu Ježíš promluvil. Ježíš odpovídal na Františkovu naléhavou prosbu tím, že Františka zval a vábil. To je dobré znamení. Bůh, jak jej poznáváme z Pisma, není opium. Nemámí nás, zapojuje do aktivity. Svěřuje nám vždycky něco odpovědného vykonat, má pro nás nějaké poslání, dává nám úkol, který máme splnit. Zjevuje-li se nám, není to zjevení samoučelné, jen pro nás. Mívá vždycky znak zjevení užitečného pro celé společenství.

Teprve později pochopí František, co ve svých důsledcích znamenala ta výzva, kterou zaslechl. Ale v té chvíli, kdy ji zaslechl, vidí rozdrobené zdi, uvolněné kameny a taky to, že ve střeše nejsou v pořádku tašky. František začíná, František je prvňáček. To není kritika, to je pochvala. Začne milovat přímo, bez obcházení, konkrétně. Z lásky k Ježíši začne zedničit, pokusí se zatmelit trhliny ve zdivu, nosí maltu. Ale to, že ikona u svatého Damiána představovala Krista ukřížovaného, poznamenává na věky Františkovo vidění světa. Velkou otázkou, kterou František bude řešit, je lidská bolest. Ta otázka vlastně už je zabydlená, dokon-

ce zabydlená a zkonkretizovaná Bohem, který se pro lásku stal mužem bolesti. Claudel říká: „Ježíš nepřišel řešit hádanku utrpení, přišel je naplnit svou přítomností.“

Jednoho dne sestoupí František s hory a bude mít na svém těle rány Utrpení. Ale v tom okamžiku, kdy slyší výzvu, je rána jeho života pohroužena jako oživující roubování do rány Ukřížovaného. Začíná se rodit, začíná vznikat svatý František z Assisi.

KONVERZE

Málem bychom mohli být v pokušení dělat paralelu mezi Františkem a Buddhou. Nebyli snad oba stejně zdrceni, když objevili utrpení světa? Neopustili oba svět a neuchýlili se do samoty? Ale vnitřní intuice Buddhova je zcela jiná než světlo Františkovo.

„Kdo miluje, trpí. Kdo stokrát miluje, stokrát trpí,“ říká Buddha, „odvrát se tedy ode všeho, co by se k tobě chtělo připoutat a je jen pomíjivé.“ Ukřížovaný Bůh, který se setkává s Františkem u svatého Damiána, ví také příliš dobře, že začneme trpět, kdykoliv začínáme milovat. Ale dělá z toho jiné závěry než Buddha. Šťastný je, kdo až k smrti miluje, neboť jen ten bude žít opravdovým životem. Kdo ztrácí, získává. František se neobrátil k bolesti ve snaze odstranit ji, on se k ní přivine, přivine se k Lásce, která ho zcela přetvoří.

„Aby nás už nic nerozdělovalo...“

František žije jen tím, že hledí na Ukřižovaného a rozumí o tom, který tři dny po smrti vstal z hrobu. Nic jiného už Františka nezajímá, mezi ním a Ježíšem už je to „na život a na smrt“. Začíná veliká milostná historie. František už nikdy nebude sám. Má svého znejmilejšího, který ho miluje ze všech přátel daleko nejvíc. V této otázce našel František konečně odpověď na tu palčivou otázku: „Nenarodil jsem se pro nic za nic?“ V tváři, do které hledí, je všecko. A Františkovým povoláním už je láska. „Podívej se, Františku,“ říká mu Ježíš, „vryl jsem si tě do svých dlaní.“ Tajemství důvěrností tak horoucí, že se k ní můžeme blížít jen s chvěním. Než Ježíš trpěl, byl proměněn před tváří učedníků, aby se jim dostalo okusit předtuchy, co je věčnost. Období, které teď s Františkem prožíváme, je jedno jediné úžasné okouzlení. Poslouchejme, co o tom říká sám František: „Nikdy nemějme touhu po něčem jiném, nechťjme nic jiného, v ničem jiném zalíbení nemějme, nic ať se mezi nás nevkládá - milujeme, uctíváme, klaňme se, služme, chvalme a dobrořečme, oslavujme a nade všecko vyvyšujeme Nejvyššího Pána, věčného Boha...“

Františkovou jedinou touhou je milovat bez míry Boha, který miluje bez míry. František udělá všecko, co bude po něm Ježíš žádat. Už prohlédl bleskem a byl raněn poznáním: Bůh zemřel z lásky. A zajímá ho to malé nic, zvané František. „Proč právě ty?“ ptal se po letech Františka jistý bratr. „Vždyť nejsi ani vzdělaný, nemáš vybrané chování, nejsi ani moc hezký. Proč si tedy vyvolil Bůh právě tebe?“ - „Kdyby byl Ježíš našel ubožejšího než jsem já, byl by si asi zvolil jeho.“

„Tatínku, co to z tebe udělaly peníze?“

František dělá první krůčky novým životem. Je radostí omámený, opilý. Jako apoštolové o letnicích. Duch Svatý z něj začíná tvořit serafinského milovníka. František ovšem pracuje dál v otcově krámě. Tu se stalo, že František vyprodá spoustu balíků nejlepšího zboží a peníze podle všeho rozdá. Skoncoval s obchodnickým životem. Prostě to už dál nesnese, protože „kde je tvůj poklad, tam je tvé srdce“. Když otec Bernardone uvidí prázdné regály, začíná šilet. Jako Moliéřův lakomec lká pro své zlatáky, nařiká Bernardone srdceryvně: „Mé látečky, mé nádherné zboží!“ Spráská Františka

bičem a nechá ho uvrhnout do žaláře. Víme už, co pro Františka znamenalo kdysi vězení v Perugii. A tentokrát je ve tmě a v zápachu proto, že ho tam dal vhodit tatínek. Snad nikdy ještě neviděly Františkovy mladé oči zlo v tak odporné nahotě: peníze jsou schopny zabít nejposvátnější lidské vztahy! Tak to tedy raději bez nich. Nemít nic. Vůbec nic. Když pro peníze je nás schopen spoutat řetězy ten, od koho právem čekáme jen a jen lásku, náš otec, tatínek. „Tatínku, co to z tebe udělaly peníze?“

Občanské právo rozhodlo ve Františkův prospěch, pravděpodobně proto, že byl podílníkem otcova obchodu. František se tomu brání: „Už nepodléhám spravedlnosti lidí. Dal jsem svůj život Bohu.“ Dobrá, řekne si otec Bernardone a postará se o svolání tribunálu církevního. Zloděj je zloděj a kam bychom došli, kdyby nebyl pořádně potrestán. Vždyť tím bychom narušovali morálku.

Proces byl veřejný. Ale obžalovaný tu stojí se vztyčenou hlavou: „Dobří lidé, poslouchejte a pochopte mne. Až do této chvíle jsem měl za svého otce Petra Bernardona. Rozhodl jsem se dát se Bohu. Vracím svému otci všecko, co jsem od něho dostal. Už neříkám: můj otec Petr Bernardone. Říkám: Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ Kus po kusu odhazuje svršky, tak jako opadáva odkvetlá kopretina.

Boží blázen

Píše se rok 1206. Františkovi je pětadvacet. Má za sebou už půl svého pozemského života. Obléká se jako poustevník, na svou kutnu si vápnem namaloval kříž. Chodí do útulku pro malomocné, stal se ošetřovatelem. Bonaventura k tomu poznamenává: „Pozoruhodný začátek pro toho, který už brzy bude lékařem a bude léčit evangeliem.“ Souběžně s prací v leprosariu pracuje také jako zedník. Opravuje kapli svatého Damiána, svatého Petra, Panny Marie od Andělů. Přitom si zpívá. Spousta lidí ho má za blázna. Vždyť už ho znají, tohohle Františka! Napřed to byl hochštapler, nosil výstřední šaty, dělal si z lidí šašky. Když mu sklaplo na vojně, dělal ze sebe rytíře smutné postavy. Teď leze po děravých střeších, křísí polozbořená kapličky - prostě blázen. Ano, Boží blázen.

Šel si vyžebat něco k jídlu. Zastavil se u džberů, kam vylévali odpadky vojáci. Tam ho přepadl fyzický hnus. Ale přece sebral odporné odpadky:

„Takhle to musím brát: přece z lásky k tomu, který se z lásky neváhal narodit do slámy a na šibenici visel nahý.“

Takže od té chvíle míval František odpadky přímo za hody. Svátý Augustin říká: „Milujeme-li, nic nám není trápením. A přijde-li přece trápení, zamilujeme si je.“

Otec Bernardone Františka proklínal, kdykoliv jej zahlédl. A tak František poprosil jistěho chudého vandráka, jmenoval se Albert, aby mu otcovsky poželhal. Humor vítězí nad sklíčeností? Nemůže být přece na světě větší bolesti než být předmětem nenávisti a odporu vlastního otce. Kéž bychom i my, když nás lidé nenávidí, měli štěstí najít nějakého Alberta, který by nám jen a jen žehnal! František - to je básník. Dokonce básník umocněný mystikou. Básníci, mystikové a malé děti jsou ještě jediní, kteří by snad mohli zachránit svět zploštělý technickou horečkou. „Jednadvacáté století musí být náboženské, jinak nebude,“ proročuje Malraux a dodává: „K čemu je to dobré, aby člověk létal na měsíc, když tam letí spáchat sebevraždu?“

František už je zařazen do společenské třídy vzdědenců, lidí bez práva a bez hlasu. Ti tvoří ve třináctém století polovinu všeho obyvatelstva. Aby jim mohl být co nejbližší, těm všem, kteří jsou ničím, nestal se František ani klerikem, tím méně knězem.

Konvertita z Assisi zpřesňuje svůj plán jen pomaloučku. V jeho srdci se tiše rozrůstají udalosti a slova evangelia. Ozařují ze dne na den jeho cestu - cestu k Boží lásce.

Jednou zrána poslouchá František při mši svatě čtení evangelia a je mu, jako by ta slova slyšel poprvé v životě: „Jděte a hlásejte radostnou zprávu. Neberte si ani zlato ani stříbro.“ Ta slova vstupují do jeho srdce jako světlo. Zalévá jej vlna úžasné radosti, síly, zdá se mu, že se mu srdce radostí přímo rozskočí: „Ale vždyť tohle je to, co já chci a co pořád hledám. Vždyť přesně to toužím dělat, z hloubi srdce po tom toužím.“ Jeho radost je úměrná předchozí muce dlouhého hledání. Ježíš ho posílá celému světu rozdávat svou radostnou zvěst, hlásat lidem evangelium, celému světu mluvit o veliké lásce. Že se to váže na jisté podmínky, v tom je František klidný: splnil je, když vstoupil do Kristových slépějí jako poutník, bez kufrů, bez zátěže.

„Kdo zatouží po vůni..“

Jsmo v únoru 1208. Františkovi je sedmadvacet let. Nemá teologické vzdělání, oficiálně není oprávněn kázat. Vypráví jen půvabné historky. Liboval si kdysi ve velkém životě, teď se stává někým, kdo veliký život začíná žít. Chvěje se mu hlas, když chce povědět, co se ani lidským slovem dobře povědět nedá. Mluví o Boží lásce a něže, mluví o Otci a Synu od věčnosti milovaném, který z lásky přišel osvobodit a obšťastnit všechny lidi. Promlouvá o Duchu Svatém, o lásce, která touží rozbušit naše srdce rytmem srdce samého Boha. A získat Boha je možné a stačí k tomu jedno jediné gesto: „Tvůj zachránce a tvé štěstí je zde, čeká u tvých dveří jako žebrák. Otevři mu!“

Po dvou měsících se k Františkovi přidal mladý šlechtic Bernard z Quintavalla. Bude prý chodit všude s ním. A za tři měsíce jsou tu další, kteří se také chtějí připojit: šlechticové, rytíři, venkované, profesori, obchodníci, opravdická archa Noemova!

Často se dnes vznáší otázka: „Co je zapotřebí povědět mladým lidem, aby přilnuli k Ježíši Kristu?“ František na to odpovídá: „Květina se nerozhlíží, je-li tu někdo, kdo k ní bude chtít přivonět. Ona prostě pomaloučku vytváří svou vůni. A kdo po té vůni zatouží, přijde.“

Ve službě Božímu království nevidím nic plodnějšího než vytvářet společenství. Dovedu si představit, že je zatěžko cítit se křestany a bratřími lidem, které nějak spojuje vnější blízkost farní zvonice. Aby jako křesťané a bratři v Kristu žili, k tomu už jim hmotná existence jistě budovy nepomůže vůbec. Ale církev, rodina obrovských rozměrů, se skládá jedině z takových buněk, které žijí v blízkosti jistě věže a je vždycky požeňáním, je-li hmotná věž také věží, která zní hlaholem zvonů vnitřního společenství.

Vytvářet takové duchovní společenství, podílet se na něm - to je dobrodružství, nad něž není v lidském životě nic napínavějšího a vášnějšího. Myslím teď na nevypravitelně štěstí skupinek naší mládeže, která žije své mládí silně a svatě pro Boha a pro bratry. Myslím na tichou práci našich trpělivých žen a matek, které vytvářejí svou trpělivostí požeňané zázemí pro své unavené muže a děti. Myslím na ty nenápadné zbožné dívky, jimž z očí září touha po kontemplativním životě dávných cisterciáček a karmelitek, zatímco chodí kolem hřmících tkalcovských strojů nebo měří teplotu v nemocnicích. Myslím na sílu společen-

ství tisíců statečných věřících, chlapců a dívek, kteří na všech kontinentech a v každém prostředí den za dnem probíjovávají možnost předat „dědictví otců“ dalším generacím. „Kdo po té vůni za touží, najde ji...“

Revoluce příkladu

Nemá smysl ostře kritizovat „mrtvé farnosti“ či spící farnosti. To, že se tam rozhostila pohodlnost a lhotejnost, bývá ovocem naší lenosti. Nebo prostě toho, že jsme zaváhali. Že jsme se příliš ptali, je-li to a ono v dané chvíli vhodné a rentabilní a taktické. Tvůrčí aktivitu nemůže nikdy nahradit sterilní kritika.

„Františku, oprav můj dům!“ Celé stěny se hroučí. Zločinecké typy se vyšplhaly až na biskupské stolce třináctého století. František? Vzal doslova výzvu a tmelí rozdrolené zdi svatého Damiána. Nemá správní aparát, nemá k dispozici kurýry a administrativu učených kleriků. Spokojuje se jen jediným, tím nejmocnějším: hlásá evangelium. A bludy mizí. Revoluce příkladu, která dosahuje dál než re-

voluce krvavé. O těch právem platí lidová moudrost! „Čím více se to mění, tím více to zůstává stejné.“

Není náhodou, že Františkova první bratrstva se šíří po celé Evropě tak podivuhodnou rychlostí. Za patnáct let jich už není dvanáct jako kdysi apoštolů, nýbrž pět tisíc jako bratří o dnu letnic. Zákonnitě podle slova Pánova: „Podle lásky se pozná, že jste mí učedníci.“

Žádná lidská společnost nezůstává ušetřena důsledků svého růstu. Byla to také veliká zkouška Františkova života, která na něj dopadla „skrže bratry“. Zdeformovali jeho projekt, pustili se na dobrodružné cesty fantazie. A tak v této chvíli musím myslet na jiného Františka, na kardinála Martyho, na jeho pastýřský kříž. „Církev - to je putující karavana, která má u jistého brodu přejít hlubokou řeku. Jedni se rozběhli tak, že nedbají vydaných pokynů. Jiní posedávají na srázu a do přecházení nemají vůbec chuti. A tak ti chudáci uprostřed vlastně nevědí, co dělat...“

(Pokračování)

Petr našich duší

„Chci Vám nabídnout, abyste předmětem Vašeho rozjímání a modlitby učinili Ježíšova slova: ‘Duch Svátý Vás všemu naučí’ (srov. Jan 14,26). Naše doba se zdá být dezorientována a zmatena; někdy můžeme mít přímo dojem, že nezná hranici mezi dobrem a zlem; často odmítá Boha, protože Ho nezná nebo na Něho zapoměla.“

Dále papež připomíná, že „dar Ducha Svatého uskutečňuje to, že odvěké přikázání, které dal Bůh svému lidu: ‘buďte svatí, neboť já jsem svatý, Hospodin, Váš Bůh!’ (Lv 19,2), se stává aktuální a pro všechny reálné. Svatost se zdá být cílem náročným, dosažitelným pouze pro lidi zcela neobyčejné nebo pro ty, kteří se úplně odpoutají od života a kultury své doby. Ve skutečnosti je svatost darem a úkolem, zakořeněným ve křtu a biřmování, předaným všem členům Církve v každé době... Takže se nikdo nemůže vyhnout povinnosti každodenního hledání cesty, na které mu Bůh sám vychází vstříc.“

Svatý otec odevzdává mladé lidi Matce Boží: „Když Bůh, dotahující do posledních důsledků svou logiku lásky, přijal do nebeské slávy Marii s tělem i duší, naplnilo se poslední tajemství: Ta, kterou ukřižovaný Ježíš dal za Matku milovanému učedníkovi (srov. Jan 19,26-27), je nyní mateřským způsobem přítomna v srdci Církve, stojí po boku každého z učedníků svého Syna a má zvláštním způsobem účast na odvěké Kristově přmluvě za spásu světa.“

U příležitosti XIII. Světového dne mládeže, který se konal v místních církevních obcích na Květnou neděli 5. dubna, Jan Pavel II. vyhlásil zvláštní poselství.

DUCH SVATÝ VÁS VŠEMU NAUČÍ

foto: archiv

S Neposkvrněnou ve službě pravdy

Poslední dva tisíce let jsou obdobím lásky, obdobím, které bylo započato Vtělením Ježíše Krista. V Ježíši Kristu svět znovu navázal spojení se samotným božským pramenem Moudrosti a Lásky, s odvěkou Láskou, která se přibližuje ke každému z nás skrze Přesvatou Matku, jak o tom psal papež Jan Pavel II. ve své první encyklice „Vykupitel člověka“.

Tuto skutečnost nám stále připomíná Zázračná medailka, kterou u sebe nosíme jako rytíři a rytířky Neposkvrněné. Na jedné straně medailky vidíme pod křížem a monogramem M dvě srdce: Ježíšovo s trnovou korunou a Mariino prokláno mečem bolesti, které nám připomínají nejvyšší lásku, jež nám Bůh projevil na Kalvárii. Na druhé straně medailky je podobizna Neposkvrněné, která nám připomíná konečná slova našeho úkonu zasvěcení: „Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.“ Do tohoto spasitelného programu Boží lásky jsme zapojeni skrze křest a úplné odevzdání se Neposkvrněné jako její nástroje. Připomínejme si často slova Pána Ježíše: „*Oheň jsem přišel uvrhnout na zemi, a jak si přeji, aby se už vzněl*“ (Lk 12,49). Jedná se o oheň lásky, který je ve službě pravdy a milosti. Toužíme po tom, aby Kristova pravda osvěcovala celý svět a každou duši zvlášť a milost Boží, aby oživovala všechny. Toto je cílem Rytířstva Neposkvrněné.

Jedním z prvních, který zakusil na sobě zázračné působení Neposkvrněné skrze Její medailku, byl Alfons Ratisbonne. Ratisbonne byl ící, nepřátelský vůči Církvi, zvláště

od doby, když se jeho bratr obrátil z judaismu na katolickou víru. A hle 20. ledna 1842, krátce poté, když přijal ze zdvořilosti Zázračnou medailku od svého přítele, v jediném okamžiku uvěřil a poznal křesťanskou pravdu. Jak sám řekl, „vyšel z hrobu, z údolí smrti“ jako

E. DELACROIX: RYTÍŘSKÝ SOBOJ V OTEVŘENÉM POLI

dokonale živý. „Kdybych měl vyprávět o svém obrácení, pak by stačilo říci jen jedině slovo: jméno Maria.“ Toto jméno přijal na křtu. Od té doby obětoval celý svůj život, aby přinesl dar víry svému národu.

První myšlenka na založení Rytířstva Neposkvrněné vyvstala sv. Maxmiliánu v myslí 20. ledna 1917 roku v den 75. výročí Ratisbonnaova obrácení. Když sv. Maxmilián přemýšlel o tomto zázračném obrácení, rozhodl se, že použije moc a dobrotu Mariina Srdce k obrácení hříšníků, bludařů, schizmatiků atd. a zvláště pak svobodných zednářů. Sám studoval a získal dva doktoráty z filozofie a teologie, aby se stal dobrým nástrojem v rukou Neposkvrněné k odhalování a hájení pravdy. Všechno, co pak dělal, sloužilo této věci. Pozbuzoval členy MI, aby skrze Neposkvrně-

nou šířili ve světě království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, Království pravdy a lásky.

Dnes ve světě probíhá „boj o pravdu“. Liberální demokracie nabízí lidem koncepci svobody odloučené od morálky bez ohledu na pravdu, co v konečném důsledku vede k zotročení a zničení člověka. K dosažení svého cíle liberální demokraté bojují proti Církvi a touhu po transcendentnu, po něčem vyšším v člověku se snaží naplnit pseudonáboženstvím a spiritualitou ve stylu New Age. V této situaci není možné stát někde na okraji, ale je třeba hájit Pravdu a vydávat o Ní svědectví.

Velmi působivá je kniha „Father Eliah“ od M. O'Briena, která se ukázala v minulém roce v USA. Autor v ní odhaluje aktivity nepřátel Církve na celém světě, ale zároveň ukazuje neúnavné působení Svatého otce, z jehož úst „vychází řeka světla“, když „stále hlásá Ježíše Krista jako Pána dějin, jako pramen skutečné jednoty pokoje a naděje“. Autor je přesvědčen o vítězství světla. Ví, že „naše víra, jak to říká hrdina románu poblíž domu Matky Boží v Efezu, je vírou v Někoho, kdo nás miluje, v Ježíše, skutečného Boha a skutečného člověka,

jediného Krista, který přebývá v srdci své Církve. Je to Ten, který byl, který je a který přijde“. Věří, že Žena oděná sluncem (Zj 12,1) vyvede svět z temnoty.

Nebojme se sloužit Pravdě, Kristu skrze Neposkvrněnou. Připomeňme si slova sv. Maxmiliána, který napsal čtenářům „Rytíře“ v roce 1923. Již tehdy viděl „hrozící nebezpečí“ (takto nazval svůj článek) a odhaloval, jak různé sekty a ateistické organizace podporované anebo řízené svobodnými zednáři „vytvářejí jednotnou bojovou linii proti Církvi“. Vybízel čtenáře, aby vůči těmto útokům nezůstávali lhostejní. **„Na každém z nás spočívá svatá povinnost zaujmout místo na bitevním poli a vlastní hrudí odrážet útoky nepřátel.“** Pak poučoval, jak máme bojovat: „S láskou ke zlým odporujeme ze všech sil jejich zlým skutkům, avšak jejich srdce obracejme k Neposkvrněné; modlitbou a utrpením,“ a Neposkvrněná po čase ovládne jejich srdce a přivede je do planoucího Srdce Ježíšova a udělá je šťastnými. Za naši pomoc nám budou jednou vděční.

Rytíř Neposkvrněné

Díval se smrti do očí

Můj přítel, otec rodiny, třicátník, se musel podrobit v 1959 roce operaci žlučníku. Dostal se do nemocnice Milosrdných bratří. Díky vzorné péči Milosrdných bratří a lékařů se dařilo našemu pacientovi tak dobře, že v krátké době již mohl opustit nemocnici. Den propuštění byl již stanoven, když se náhle dostavila plicní embolie, kvůli které se musel vrátit na nemocniční lůžko. Lékaři a Milosrdní bratři se snažili zachránit život mladého pacienta pomocí kyslíkového přístroje. Manželce mého přítele lékaři sdělili hroznou zprávu: „Připravte se na nejhorší; z lidského hlediska již neexistuje žádná naděje.“

Tato mladá žena celá roztrásená a zoufalá přišla do mé kanceláře, aby mi sdělila tuto Jobovu zvěst a také, aby zde nalezla trochu útěchy. První moje myšlenka byla: „Dej jí Zázračnou medailku.“ Dal jsem jí tedy Zázračnou medailku a řekl několik slov útěchy. Když celé lékařské umění selže, může pomoci ještě Maria.

Od tohoto dne ležela Zázračná medaillka na nočním stolku našeho těžce nemocného pacienta. Ze dne na den se mu dařilo lépe a po několika týdnech mohl být propuštěn zdrav z nemocnice. Milá Matka Boží porazila smrt a vrátila otce jeho rodině. Všichni členové rodiny děkovali Matce Boží za toto uzdravení nejen slovy ale i nezlomnou věrností.

Karl Harrer, Erlenisse mit der Wunderbaren Medaille, přeložil BS

Je čas k mluvení a čas k mlčení

Homilie Mons. Jaroslava V. Polce k 605. výročí umučení sv. Jana Nepomuckého, pronesená v katedrále sv. Víta dne 20.3. 1998

Preface dnešní mše svaté je zajímavá, jak svým obsahem, tak svým původem, ale také tím, jak si našla cestu až do současné liturgie. Autorem působivého srovnání svatého Jana Nepomuckého s jeho křesťním patronem svatým Janem Křtitelem byl kardinál, který své votum, čili doporučení pro kanonizaci svatého Jana Nepomuckého, přednesl na jaře roku 1729 ve veřejné konsistoři. Jeho ručně psaný originál je dosud mezi akty svatofečené v archivu Lateránské baziliky v Římě. Text byl pak převzat od ambrosiánské liturgie ve formě preface. Tu pak poznal pražský arcibiskup, pozdější kardinál Josef Beran, který byl ctitel sv. Jana Nepomuckého, a během své návštěvy v Římě požádal v roce 1946 o dovolení, aby tuto prefaci bylo možno užívat též v liturgii pražské církevní provincie.

Působivě vyjádřený paralelismus mezi řečí jednoho Jana a mlčením Jana druhého, živě připomíná už slova Písma svatého, že je čas mlčet a čas mluvit. I mezi námi jsou lidé mlčenliví, ale také jiní, kteří rádi uplatňují svůj dar řeči. Jsou i takoví, o nichž píše už svatý Bernard, že přímo lační a žízňají po posluchačích, aby jim vyklopili všechno, co si myslí, a tak dokazovali, jak jsou významní. Neopominou žádnou příležitost ke zvanění, vyjadřují se ke všemu, vykládají věci staré i nové, zvláště ty, které se týkají duchovního života. Předcházejí tazajícího, odpovídají i tomu, kdo se jich na nic neptá. Sami si kladou otázky, sami si na ně odpovídají. Ač by se mohli někdy i skutečně poučit, poučovat se nechtějí, poněvadž neradi slýchávají od jiných to, co sami neznají. Už staré české lidové přísloví říká, že kdo moc mluví, buď lže nebo se chlubí.

To, co platí o jednotlivci, může se však týkat daleko vážněji dnešního veřejného zneužívání řeči. Prostý průměrný člověk se může domnívat, že zprávy, jež slyší v médiích, jsou buď něco nepravdivého, nebo že jsou to ze

značné části výmysly a pouze někdy, že je to úplná pravda. Většina zpráv má však v sobě ve skutečnosti mnoho pravdy. Proto znějí tak přesvědčivě. Předkládají také zdánlivě ověřitelnou skutečnost. Existuje však jaksi umělé a důmyslně vyrobené bludiště informací. Každému není možno si všechny informace ověřit u jiného zdroje. Nezbyvá tedy, než se ponořit do toho, co se předkládá, a najít si pokud možno jednoduchou a přímou cestu ven. Zdá se však, že každá chodba končí na stejném místě a vede k nezvratitelnému závěru, který zní velmi logicky. Ten však už byl dávno předem určen výběrem jistých skutečností a úmyslným potlačením jiných. Takovéto násilí nutí člověka vzdát se vlastní svobody a myšlení, aniž by si to uvědomoval, a stát se pejskem, kterého někdo vodí na šňůrce k předem určeným závěrům. Přitom se mu ponechá dojem, že k závěru dospěl sám vlastním uvažováním. Tato úmyslná a naplánovaná manipulace s člověkem je jedním z největších hříchů zneužívání velkého daru Božího - daru slova. Polopravda je stejný hřích jako lež, řekl kdysi svatý Augustin.

Mlčení může být velmi prospěšné. Pohan Cicero dával přednost mlčenlivé rozvážnosti před mnohomluvnou hloupostí. Seneca byl přesvědčen, že kdo neumí mlčet, neumí ani mluvit. Starozákonní mudrc se dokonce domnívá, že i hlupák, který mlčí, bude považován za moudrého. Nicméně umět mlčet je vždy obtížnější, než mluvit. Mlčení neznamená uspat se v klid, není to ani oněmění, je to spojení, jímž dosahujeme pravdy. Bůh začíná hovořit tam, kde umlkají hlučná lidská slova. Je to někdy hlas tichý, ale jemný jako niť, někdy však proniká celou bytostí. Je to hlas svědomí. Jakékoliv popření svědomí jako hlasu Boha může dočasně dosáhnout svého cíle, ale přijde den, kdy se zneužitě svědomí vzbouří a bude soužití svou obětí, bude ji pronásledovat, když bude bdělá, bude otravovat její sny, bude měnit její noc v hrůzu. To je nejhlubší důvod, proč tento hlas Boží je přehl-

šován rykem hlasů lidských, aby se nemohl dotknout nejintimnějšího nitra člověka. Dnešní bezbožectví není ve většině případů problém filozofický ani teologický, ale problém člověka, který nechce být ničím rušen ve svém zajatém způsobu života, a proto prchá před svým Tvůrcem a Spasitelem.

Ale i my se někdy podobáme lidem, kteří se snaží přiblížit k neznámému horizontu, který se před námi neustále vzdaluje. Místo, abychom hromaděním nových zkušeností našli uspokojení, jsme stále neklidnější, poněvadž nás svírá smutek a bolest z nepřítomnosti toho, jehož přítomnost někde jen tušíme. Neustále se vzdalující horizonty nám jen hovoří o tom, co je bez hranic a co je cílem naší touhy. Můžeme projít celý svět, ale nakonec nám zůstane jen smutek z jeho nepřítomnosti.

Ale Kristus na nás čeká a znenadání se objevuje právě tam, kde na něho nečekáme a znenadání stejně tak jako učedníkům jdoucím do Emauz. Svátý Augustin se kdysi vyjád-

řil, že nenašel Boha ani na tržištích tohoto světa, ani v radostech života, ani nikde jinde, ale v sobě. K tomu dodal: „Je dostatečně jasné, že tenhle způsob je nejlepší. Nepotřebujeme chodit do nebe, ani nikam dále, než sami k sobě. Kdo to nedělá, hledá ho tam, kde není, rozrušuje se, způsobuje si v duši zmatek aniž by dosáhl velkého výsledku.“ „Kristus je stálý společník na cestách života,“ napsala svatá Terezie Veliká.

Vypráví se, že egyptský poustevník, svatý Serapion Sidonita, se ve 4. století vydal na cestu do Říma. Slyšel vypravovat, že tam žije jakási mniška uzavřená v cele, která nikdy nevychází. On sám naopak putoval přes hory a doly. Když ji navštívil, zeptal se jí: „Co tu děláš, když tu pořád sedíš?“ Ona mu odpověděla: „Já tu nesedím, jsem na cestě.“ Křesťan je neustále na cestách i když se nepohybuje z místa na místo. Už od starověku přirovnávali lidský život k cestě. Svátý Pavel napomínal rané křesťany, že nemáme na této zemi trvalé bydliště. Neznámý autor to připomínal také v listu k Diognétovi, kde říká, že křesťané se chovají, jako by byli hosté a nájemníci na tomto světě a že si nechají všechno líbit jako přistěhovalci a cizinci.

Učedníci jdoucí do Emauz byli na cestě. Právě těm se Kristus zjevil živým slovem, ale bylo to slovo neznámého cizince. Dokud mu hovořili oni sami o sobě, byli smutní. Až když začal mluvit on, srdce jim hořelo. Ne kniha, ale živé slovo jim rozpálilo srdce. Pak už nebylo třeba, aby chodili po světě. Ještě ten večer se navrátili, odkud vyšli. Nepotřebovali ho hledat na žádném jiném blízkém nebo vzdáleném místě. Byl stále s nimi, kdekoliv byli.

Svátý Jan Nepomucký se svým prstem na rtech naznačuje i nám, jak vejít v přímý styk s Bohem. Není k tomu třeba velkých slov, ale spíše ztichnout a očekávat, že nás on sám osloví. K tomu nikdy nedošlo na rušných místech tohoto světa, ale v ústraní, nikoliv uprostřed hluku nástrojů a bubnů a lidských hlasů. Nejen Abrahám, Mojžíš a proroci, ale i sám Kristus vyhledával samotu k osobní modlitbě a k sdělení svých nejhlubších tajemství svým vyvoleným... Je to i odkaz svatého Jana

foto:bb

Nepomuckého pro náš duchovní život. Je zvlášť aktuální v době oblíbených herců a výkonných sportovců. Ti svět k Bohu nepřivedou.

Důrazná slova svatého Jana Křtitele k Herodovi zapůsobila, ale tragicky skončila. I mlčení má někdy stejný účinek. Dokazuje to mučednictví svatého Jana. To vzbuzuje nepřijemnou otázku: Neměla by tedy pouhá přítomnost církve v naší společnosti a její mlčení na dnešní společnost stejný účinek, jako kdyby hřměla ohnivými slovy, když je neustále napadána? Zdálo by se někdy, že její mlče-

ní a její pouhá existence v této zemi vydávají svědectví o tom, jehož by mnozí i v této době svobody a demokracie rádi vypudili z této země. Máme mlčet, nebo mluvit? Máme následovat příkladu svatého Jana Křtitele, nebo mlčení svatého Jana Nepomuckého? Ať jsou všem těm, kteří se budou za tuto církev jednou zodpovídat spolu s námi, vodítkem slova moudrého starozákonního filozofa, že je čas k mluvení a čas k mlčení. A nechť Duch Svatý dá každému poznat v příhodném čase, co volit. Amen.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo v dějinách Církve

Všeobecně se má za to, že úcta k Nejsvětějšímu Srdci započala teprve r. 1675, kdy náš Spasitel zjevil své srdce vizionářce sv. Markétě Marii Alacoque v klášteře Paray-le-Monial ve Francii. Není tomu tak a tento omyl uvádí na pravou míru už papež Pius XII. v encyklice k Nejsvětějšímu Srdci „Haurietis aqua“. Velký ctitel Nejsvětějšího Srdce Hugo Rahner (bratr známého teologa Karla Rahnera) ukazuje, že tato úcta byla živá už v prvotní církvi, konkrétně sv. Cyprian z Karthaga a Apolinarie z Hierapole uctívali pravou stranu Kristova probodeného boku jako původ všech svátostí. Ve středověku byl velkým ctitelem Srdce Ježíšova sv. Bernard z Clairvaux, na úsvitu novověku ženevský biskup sv. František Saleský, který píše sv. Janě Františce de Chantal: „Toto malé srdce, které přetéká láskou, musí i naše srdce rozplamenit láskou“. Sv. František Saleský je také původcem modlitby, kterou se modlíme při pobožnostech k Nejsvětějšímu Srdci: „Přetvoř naše srdce podle Srdce svého“.

V 17. století úcta k Nejsvětějšímu Srdci, jakož i vůbec všechny projevy citové zbožnosti ustupují stranou. Způsobily to pochybné teologické názory tzv. jansenismu, který podle Kalvínova vzoru příliš zdůrazňoval Boží přísnost a představoval Boha jednostranně jen jako přísného soudce, mezi

nímž a člověkem zeje obrovská propast. Jansenismus byl předstupněm pozdějšího rozumářského osvícenství, které nejenže nemělo pro citovou zbožnost pochopení, ale usilovalo o přímou likvidaci křesťanství. Tyto myšlenkové proudy ovlivnily v západních zemích i církevní mentalitu pryč od každého citového projevu v náboženském životě...

Do této atmosféry zasáhl svým zjevením sám Pan Ježíš, aby ukázal, že člověk nevystačí ve vztahu k Bohu s pouhým rozumem, že cit zde má také své místo.

Sv. Markéta Marie Alacoque měla v letech 1673-5 celkem tři velká zjevení Pána Ježíše. Při posledním jí dal známá zaslíbení ctitelům svého Srdce, z nichž připomínáme zejména, že žádný, kdo Je uctívá, nebude zavržen a kdo každý

první pátek přistoupí ke svatě zpovědi a sv. přijímání, obdrží milost dobré smrti a nemusí se obávat pekla. Tak vznikly pobožnosti prvních pátků. Jejich velkým propagátorem byl bl.

Claude de la Colombière, zpovědník omilostněné řeholnice. Vzniklo mohutné hnutí lidové zbožnosti pro úctu k Nejsvětějšímu Srdci. Jansenismem ovlivněná francouzská hierarchie se však stala vážnou překážkou. Kult Nejsvětějšího Srdce a pobožnosti prvních pátků byly zakázány, sv. Markéta Marie i bl. Claude Colombière upadli v nemilost a zakusili pronásledování od svých představených. Úcta k Nejsvětějšímu Srdci se dočkala své rehabilitace až teprve o 120 let později, kdy papež Pius VI. musel kriticky reagovat na závěry tzv. pistojské synody. Jednalo se o shromáždění italských biskupů, kteří požadovali v duchu tehdejších osvícenských názorů, aby papež byl pouze „první mezi rovnými“ bez rozhodující pravomoci. Pistojská synoda taktéž velice ostře odmítla úctu Nejsvětějšího Srdce jako projev zpátečnictví a středověku. Solí v očích byl zejména příslib Pana Ježíše, že kněží, kteří budou Jeho Srdce uctívat, obrátí srdce i nejzatvrzelejších hříšníků. V tom byl spatřován projev násilného vnučování katolické víry nekatolíkům, samozřejmě neprávem, neboť Pan Ježíš hovoří o obrácení srdcí člověka, nikoli o násilném přinucení ke katolicismu. Pius VI. ve svém odmítnutí pistojské sy-

nody se úcty k Nejsvětějšímu Srdci zastal, upozornil jen na to, aby tato úcta nebyla vzdávána fyzickému srdci Ježíšovu, ale Jeho nekonečné Láске. Na prosby polských biskupů a krále povolil závazně pro celou Církev pobožnost prvních pátků. Poláci žádali též zavedení svátku Srdce Ježíšova, v tom jim ale Pius VI. nevyhověl. Teprve Pius IX. o necelých 100 let později tento svátek pro celou Církev zavedl. To už jsme ale v 70. letech 19. století a od té doby již nic nestálo v cestě úctě Nejsvětějšího Srdce. Zvláště papežové Pius XI. a Pius XII. prosluli jako velcí ctitelé Srdce Ježíšova.

Ve 20. století k tomu přistupuje na základě zjevení P. Marie ve Fatimě úcta Neposkvrněného Srdce Matky Boží. To už je ale další kapitola, která jen potvrzuje tu předcházející. Ježíš a Maria každého z nás milují nekonečnou láskou, která netouží po ničem jiném než po naší spáse, po tom, aby každý z nás se mohl těšit z pobytu ve věčném domově s Ježíšem Kristem, který s Otcem a Duchem Svatým je jeden Bůh a Pán, a s Pannou Marií, která se dokázala sjednotit s Boží láskou k člověku tak, jak nikdo jiný nedokázal.

Dříve než je povolal

V jeruzalémském chrámu stáli dva muži a modlili se k Hospodinu. Každý jinak. Ale nebyl to farizej a celník. (Příběh o těch dvou je už známý, třebaže se nemůže vyprávět tak často, jak by bylo zapotřebí.) Byli to jiní dva.

Rozmlouvali s Bohem o lidech.

Jeden pravil: „Nenávídím toho člověka, protože je zlý. Jenom Ty jsi dobrý. A proto Tebe miluji, protože jsi dobrý - jenom Tebe. Jen Ty jsi hoden mého přátelství.“

A druhý říkal: „Pane Bože, jsem hříšný člověk. Nezasloužím si, abych předstoupil před Tvou tvář. A přesto mám rád sebe i všechny ostatní, kteří jsou takoví, jako jsem já - vždyť jsem tak slabý, tak slabý! Pane Bože, rád bych Tě miloval z celého

srdce, ale neumím to. Jsi tak vzdálený, tak veliký, tak mocný! Skoro si myslím, že mám před Tebou strach. Kdybys byl člověk, se kterým by se mohlo mluvit - tak slabým, jako jsme my - věřím, že bych Tě pak miloval z celého srdce, miloval bych Tě potom tak, jak to požaduješ.“

Takhle se oba modlili.

Ten druhý se jmenoval Šimon. Byl to syn Jonášův a pocházel z Bethsaidy u Genezaretského jezera. Ten první byl ze Škariotu. Jeho jméno mi vypadlo.

Je to už dávno, co se to stalo.

Bylo to jen pár dní před tím, jak přišel kdosi z Nazareta a učinil z těchto dvou své učedníky...

Alfred Kumpf
Přeložil Zdeněk Cyril

Je láska k papeži něčím zastaralým?

foto: iBB

Být katolíkem znamená zcela samozřejmě milovat Církev. Je to normální a přirozené. Každý, kdo je členem nějakého spolku, musí mít k němu alespoň minimální citový vztah. Církev je ovšem něco mnohonásobně většího než spolek. Je to mystické tělo Kristovo. Kdo, jako katolický křesťan, který uvěřil Ježíši Kristu, zamiloval si Ho a přijal do svého osobního života, by mohl zároveň nemilovat i Jeho mystické tělo - Církev?

Katolík věří, že Kristova Církev je postavena na Petrovi. Jeho nástupcem je římský biskup, papež. Milovat Církev znamená tedy milovat papeže, ba co více, milovat i její hierarchickou strukturu. Revoltovat proti papeži a hierarchické struktuře Církve údajně „z lásky“ k Církvi je totéž, jako chtít „z lásky“ k manželskému partnerovi amputovat mu ruce nebo nohy. V tomto duchu vystupuje v západních zemích, zvláště v německé jazykové oblasti, hnutí „My jsme církev“. Nelíbí se jim celibát, nemožnost kněžského svěcení pro ženy, údajně „přísná“ sexu-

ální morálka, dále prý „nedemokratický diktát“ věrouky a mravouky římským papežem atd. S tím souvisí i nadměrně kritický pohled na dějiny Katolické církve, neustálé zdůrazňování špatností jejich hodnostářů atd. Překvapující a absurdní? Vůbec ne.

To všechno už zde v dějinách bylo. Před Velkou francouzskou revolucí v 18. stol. patřilo k dobrému tónu mezi prominentními francouzskými katolíky revoltovat proti papeži, striktně požadovat, aby přestal prý zasahovat do interních záležitostí francouzské církve, aby se smířil s novými ideály osvícenství a měl odvalu skoncovat s „barbarskými“ pozůstatky „barbarského“ středověku, jakými jsou údajně zpočátku, nerozlučitelnost manželství, celibát, úcta k Panně Marii, půst, askeze, víra v zázraky apod. Katolická církev musí prý přijmout ducha doby a řídit se nikoli dogmatem, ale rozumem, který stojí nad každou autoritou. Tak mluvili a psali v té době katoličtí intelektuálové, kněží, biskupové i řeholníci. Jenže přišla revoluce právě v duchu těchto zásad, které tito „pokrokoví“ katolíci tak nadšeně vyznávali. Pod gilotinou končili svůj život nejen stateční a pravověrní katolíci z řad duchovních, řeholníků, řeholnic i prostých venkovanů, ale posléze i ti, kdo chtěli jakkoliv koketovat s osvícenským „duchem času“. Ten nakonec smetl i je. „Duchů, které jsem vyvolal, se nemohu zbavit,“ volá Faust ve známém Goethově díle. Francouzští katolíci, chtějící „vyvolat“ ducha osvícenství, aby „reformovali“ Církev, vyvolali ve skutečnosti ducha ateismu, který nakonec Církev nereformoval, nýbrž likvidoval.

Tato dějinná zkušenost se s neomylnou důsledností opakuje. Vzpomeňme, jak komunisté v mnoha zemích skoncovali s tzv. levicovými katolíky, když jim už nebyli v ničem prospěšnější a nebylo nutno ohánět se před světem jejich podporou. Maoistická Čína je toho markantním příkladem. Čínský bolševický diktátor Mao se nejprve krutě vypořádal s katolíky věrnými Římu, kdy využil obratně kolaborantských služeb tzv. Vlasteneckého sdružení čínských ka-

tolíků. O deset let později r. 1967, až jejich propagandu o mírové spolupráci Církve a státu nepotřeboval, zahnal do ilegality i je. A dnes? Iničiátoři tzv. sexuální revoluce a koncerty bohatnoucí z výroby prezervativů a provozu potratových klinik vítají s nadšením volání „pokrokových“ a „demokratických“ katolíků po větší „lidskosti“ Církve v sexuální morálce, což znamená vnitrocírkevní legalizaci rozvodů s možností automatického uzavření druhého sňatku v kostele, nepovažování předmanželských sexuálních styků za hřích, větší „pochopení“ pro manželskou nevěru a konečně i pro interrupci. Papež Jan Pavel II., který hájí tradiční nauku Církve (a jako papež jinak jednat nemůže), je „diktátorem“, teolog Hans Küng nazval dokonce Vatikán „posledním totalitním státem v Evropě“. Pokud tito „pokrokoví“ katolíci nepochopili, že celé konzumně liberální hnutí je ve skutečnosti zaměřeno proti samotným základům křesťanství s úmyslem je zlikvidovat, a proto s ním nelze koketovat, nýbrž se s celou energií proti němu stavět dle příkladu Svatého otce, zpláčou jednou nad výdělkem, stejně

jako zplakali francouzští „osvícení“ katolíci z doby před revolucí a „levicoví“ katolíci v bývalých komunistických státech.

Milovat papeže znamená také přijímat s láskou Jeho rozhodnutí týkající se víry a mravů. Jestliže mnoho představitelů nekatolického i nekřesťanského světa obdivuje Jana Pavla II. právě za Jeho zásadovost a neutuchající statečnost s jakou bojuje za právo nenarozených dětí na život, za právo starých a nevyčítelně nemocných na život a odpovídající péči, za právo dětí na výchovu v řádné rodině bez zničujícího vlivu násilí a sexu v médiích, za právo všech pronásledovaných a diskriminovaných z důvodu náboženského nebo politického přesvědčení, barvy pleti, třídního nebo národnostního či rasového původu na lidskou důstojnost a rovnost, neměl by katolík tím spíše se radovat z jeho encyklik a veřejných vystoupení? Takový postoj není ničím „zastaralým“. Naopak: je projevem opravdové a upřímné lásky k Církvi, šířejí potom lásky ke Kristu, jejímu Božskému Zakladateli.

Radomír Malý

ÚSMĚV

USMÍVAT SE ZNAMENÁ DÍVAT SE NA DRUHÉHO OČIMA KRISTA. ÚSMĚV JE JAKO JASNÝ PAPERSEK, KTERÝ VYŠEL Z BOŽÍ TVÁŘE. ÚSMĚV SPOJUJE LIDI, STAVÍ MALÝ MOST, PLODÍ DŮVĚRU. TO ZNAMENÁ, ŽE DĚLÁ Z LIDSKÉ SPOLEČNOSTI VELKOU RODINU A VYTRHÁVÁ ČLOVĚKA - BYTÍ TO BYLO JEN NA VTEŘINU - Z NEPŘÁTELSKÉ A LEDOVÉ BEZEJMENNOSTI.

ÚSMĚV JE PŘEDCHUŤ RÁJE. JE TO TAKŘKA ODRAZ JINÉHO SVĚTA. ÚSMĚV ZNAMENÁ ZAPOMENOUT KVŮLI DRUHÉMU NA SEBE SAMÉHO. ZNAMENÁ STÁT SE PŘÍHLEDNÝM SMĚREM K BOHU. PROTO SE ÚSMĚV TAK DOTÝKÁ LIDÍ A PROTO SE INSTINKTIVNĚ USMÍVAJÍ, KDYŽ SE NAKLÁNĚJÍ NAD KOLÉBKOU DÍTĚTE - NAD TÍM NEJKRÁSNEJŠÍM, CO ZEMĚ ČLOVĚKU NABÍZÍ.

ÚSMĚV SE DOTÝKÁ TOHO NEJLEPŠÍHO, CO JE V ČLOVĚKU. UVOĽŇUJE SE PŮVODNOST POD ŠKRALOUPEM TRADICE A SVOBODA Z PODMÍNEK OMEZENOSTI.

Jaký to blahodárny čin!

kardinál L. J. SUENENS

Samozřejmě, že ne. Učení o možnosti přetělování duší po smrti radikálně odporuje katolické víře.

Reinkarnaci nezná ani Sta-

rý ani Nový Zákon, reinkarnaci neučil žádný z církevních Otců starověku, ani Origenes ne, jak stoupenci této nauky mylně uvádějí. Origenes učil (bludně ovšem) o preexistenci duší, tzn., že Bůh nejprve stvořil duše jaksi „do zásoby“ a potom teprve je „přiděloval“ tělům, což je samozřejmě blud, ale ne blud reinkarnace.

Reinkarnace je naukou hinduismu, v antice jí věřili Platon a Pythagoras. Katolický křesťan jí nevěří. Jak s tím ale srovnat fakta, která potvrzují, že jistí lidé si „dovedou“ vzpomenout na detaily ze svého „minulého“ života, které

se nakonec ukázaly jako pravdivé? Na tuto otázku odpovídá v německém časopise Fels (11/97) odborník Reinhold Ortner. Uvádí klasický příklad anglické dámy Dorothy Eadyové, která navštívila egyptologické tzv. Pergamonské muzeum v Berlíně. Ačkoliv nikdy v životě se neučila egyptskému písmu, při prohlídce exponátů si najednou „vzpomněla“, že byla v minulém životě egyptskou princeznou a na důkaz toho přečetla perfektně text v hieroglyfech. Profesor Ortner uvádí, že pokládat toto za argument ve prospěch reinkarnace je hluboce mylné. My víme zatím velice málo o tom, co všechno je uloženo v psychice člověka, tam někde na dně jeho

duše. Paní Eadyová někdy v dětství pravděpodobně četla nebo jí někdo vyprávěl poutavý příběh

ze života egyptské

princezny, s níž se ona jako malá holčička ztotožnila ve svém duchu. Jak šla léta, tak na to zapomněla, ale v její duši se tento zážitek zakódoval jako v paměti počítače, aby v určitém okamžiku vystoupil na povrch. S tím může být spojen i parapsychologický jev vhledu do minulosti, jakými jsou třeba telepatie, telekineze, jasnovidectví atd. Podle Ortnera jsou k dispozici důkazy, že celá řada lidí, jež uvádí podrobnosti ze svého „minulého“ života odněkud z dávnověku či středověku, četla nebo poslouchala s napětím a vnitřním prožitkem něco o tom ve svém raném dětství, kdy

se s hrdinou či hrdinkou příběhu vnitřně ztotožnila. Ortner však také varuje, že nelze zapomínat i na vlivy zlého ducha, který může při těchto „reinkarnáčnických“ zážitcích významně asistovat, vždyť reinkarnace je hinduistického původu a tento náboženský systém je založen na uctívání nejen dobrých, ale i zlých duchů. Katolický křesťan tedy nebude podléhat módní vlně víry v reinkarnaci a bude nadále věřit Písmu sv. a církevní nauce o nesmrtelné duši, vzkříšení těla, nebi, očistci a pekle.

Existuje reinkarnace?

foto: Milujcie svět

kevní nauce o nesmrtelné duši, vzkříšení těla, nebi, očistci a pekle.

K. B.

Svědectví ze života kněží

O kněžích, kteří celý život věrně pracovali na vinici Páně, se ví málo a píše se o nich ještě méně. Chtěl bych tu mezeru poněkud vyplnit svědectvím o kněžích, jak jsem je poznal. Kněz, kterému spolubratři říkali Partyzán, mi vyprávěl následující příběh.

Po nevydařeném Pražském jaru, které spálil mráz z Kremle, jsem převzal duchovní správu třech farností v horách u polských hranic. Zpustlé kostely volaly po obnově. V době, kdy nad námi stáli dozorcí režimu, mohl působit kněz na farníky nejsnáze při opravách kostelů. Říkalo se: My stavíme most a most staví nás. Pro nás se stalo skutečností, že jsme zachraňovali kostel a kostel zachraňoval naši víru a zbožnost. Kněz poznal zblízka farníky a oni zase poznali svého duchovního pastýře. Do akce jsem svolal tři skupiny. Kdo nemůže opravovat a je chudý, ať podepře naše dílo modlitbou. Kdo může, ať podpoří naše dílo finančně, a kdo je schopný, ať přijde na brigádu. Za šest roků se nám s pomocí Boží podařilo obnovit tři kostely a tři kaple. Pražské jaro probudilo v občanech zdravé sebevědomí a pocit náležitosti do Církve. Proto bylo tolik nadšení a vůle obětovat se pro věc Boží. Práce se konaly nezištně, platilo se pouze řemeslníkům. Ovšem, jak přituhoval režim, opadávalo i nadšení.

Apoštol sv. Pavel píše: Až lidé budou říkat je pokoj, bezpečí, tu znenadání na ně vtrhne záhuba. To mě postihlo doslova. Když jsme všechno opravili a ukončili, těšil jsem se, že si o prázdninách udělám konečně taky čas pro sebe. Jednoho červencového rána se však na farním dvoře objevil vůz s písmeny VB. Z něho vystoupili dva lidé v civilu z krajské kriminálky a dva esenbáci v uniformě. Šéf skupiny na mě vybafl: „Dejte nám pokladní deník a doklady. Půjďte s námi!“ Odvezli mě na stanici VB a do večera vysly-

chali. Papírový pytel účetních dokladů zapečetili a odjeli. Za několik dní přišla účetní revize, zastoupená pracovníci z ministerstva financí z Prahy, účetní z konsistoře a z okresu. Dva dny revidovali účty velkého defraudanta. O urážkách slavné komise pomlčím. Dovolovali si i proto, že byli přesvědčeni o mé vině. Za několik týdnů přijeli opět a předložili mi ortel. Prý našli manko přes 30 tisíc korun. Počítat jsem se naučil ještě na obecné škole, ale jejich počtům jsem nerozuměl. Po dobu sedmi měsíců jsem žil s vypáleným znamením, že jsem zloděj a já nevěděl nic o tom, že bych někde vzal nepoctivě korunu.

LÉČKA

Svatý Pavel si stěžuje: Všichni jste mě opustili, všichni jste mě v tom nechali. - Spolubratři se mi vyhýbali, rozšířila se o mě fáma, že jsem zloděj a podvodník. V té době se věřilo spíš propagandě než postiženému občanu podle fráze: na každém šprochu je pravdy trochu. Dělej co dělej, psi hlavu si sám sobě neeseješ.

Jak k tomu mohlo vůbec dojít? Vysvětlení je nasnadě. Dobří Moravané mi posílali na opravy poštou peníze. Za více roků to byla suma přes 150 tisíc korun. Režim na poště měl „fizla“, který to sčítával. Měli podezření, že si ty peníze ponechávám pro sebe. Při kontrole se

však přesvědčili, že jsou příjmy vedeny v pokladním deníku a byly použity na mzdy pra-

covníkům. Z něčeho mě však museli obvinít, aby se před veřejností neblamovali. Platil jsem řemeslníkům, malířům a restaurátorům obědy, svačiny, cesty. Brigádníkům jsem rozdával na památku knihy za mnoho tisíc korun. Tato vydání mi neuznali a udělali z toho manko.

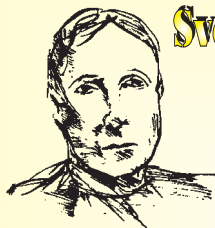
V žalmu 18. zpívá žalmista: Přepadli mě v den pro mě osudný, ale Hospodin se mě zastal. Vyvedl mě na volné prostranství, vysvo-

bodil mě, protože mě má rád. Všechno dopadlo nakonec dobře. Bůh bdí nad poctivostí a po zkoušce posílá vždy úlevu. Stalo se Božím řízením, že mi přijela na pomoc bývalá revizorka českých bank a ta objevila ve zprávě finanční kontroly velkou součtovou chybu. V prosinci se objevil na faře kapitán z prokuratury, aby mi oznámil, že revizní zpráva je nevěrohodná a další šetření se zastavuje.

Ve 124. žalmu autor zpívá: Naše duše vyvázla jako pták z ptáčnickovy léčky, léčka se přetrhla a my jsme volní, naše pomoc je ve jménu Hospodina, který učinil nebe i zemi.

Jaroslav Olšava

Archibald Joseph Cronin

Svetlo zo Škótska

Archibald Joseph Cronin je jedným z najvýznamnejších škótskych spisovateľov 20. storočia. Narodil sa 19. júla 1896 v Cardrosse. Po stredoškolských štúdiách sa zapísal na univerzitu v Glasgowe, kde študoval medicínu.

Po štúdiách pracoval najskôr ako lekár vo vojnovom loďstve, neskôr v banickej oblasti Walesu a v Londýne.

V roku 1930 Cronin vážne ochorel. Odišiel na vidiek a začal sa venovať písaniu románov. Vo svojich spomienkach sa vracia k hodinám anatómie na lekárskej fakulte, kde s posmechom hľadali v rozrezaných ľudských mŕtvolách dušu. Ovocím rozmyšľania a písania bolo jeho obrátenie a nájdenie Boha.

V literárnej tvorbe sa postupne dopracoval k veľkým úspechom. Klobočníkov hrad (The Hatter's Castle), Citadela (The Citadel), Tri lásky (Three Loves), Hviezdy sa dívajú dolu (The Stars Look Down), to sú iba niektoré z jeho najvýznamnejších románov. Najnáročnejším dielom A. J. Cronina je román Klúče od kráľovstva? (The keys of the Kingdom).

Cronin postupne celkom zanechal lekárske povolanie a venoval sa iba spisovateľskej činnosti. Sám opisuje, ako našiel stratenú vieru v Boha: „Životné skúsenosti mi odhalili nové hodnoty. Uvedomil som si, že životný kompas obsahoval viac ako len moje učebnice, oveľa viac, než bolo to, o čom som sníval. Jedným slovom, stratil som pocit povýšenosti a to, hoci som si to ešte vtedy neuvedomil, je prvý krok na ceste k Bohu.“

„Ja nie som profesorom teológie - vysvetľuje Cronin. - Nikdy som sa necítil povolaným stať na verejnom mieste a viesť zhromaždenia ľudí, ktorí sa chcú duchovne obnoviť. Hovorím celkom jednoducho o viere v Boha. To je predmet, od ktorého mnohí utekajú, akoby sa o tom ani nemalo nikdy rozprávať, hoci viera v Boha si dnes zasluhuje viac pozornosti ako kedykoľvek v ľudských dejinách.“

Knihy tohto škótskeho prozaika dýchajú veľkou výraznou osobnosťou európskej a svetovej literárnej tvorby. „Na začiatku bolo Slovo“ - píše sa vo Svätom Písme. Na začiatku tvorby J. Cronina bolo utrpenie, z ktorého sa napokon zrodilo niečo veľké, čo je taktiež obrazom neviditeľného Boha. Croninove knihy sú svedectvom o tom, že raz sa Boh prejaví v živote každého človeka, či to chce, alebo nie.

spracoval „m“

Čtrnáct františkánských kandidátů na beatifikaci

15. února - v masopustní úterý - r. 1611 bylo krutým způsobem zavražděno čtrnáct františkánů příslušejících ke konventu při pražském kostele Panny Marie Sněžné. Vyvázl pouze kvardián P. Jiljí Smoud a řeholní bratr Jindřich, sakristián, kteří byli na cestách. Řeholní bratr Jan, vrátný, se zachránil útekem na půdu sousedního domu, byl však postřelen a po třech měsících zranění podlehl v klášteře minoritů u sv. Jakuba, kde našel útlek. Nepočítá se k oněm 14, kterým byl církví přiznán titul „ctihodní služebníci Boží“.

Přišli do Prahy jako misionáři, aby zde sloužili pastoračně katolické menšině a svým působením zvláště kázáním, náboženskými debatami a vzorným příkladem řeholního života, který shodně dosvědčují jejich současníci, získávali věřící nekatolických vyznání. Působili v konventu a při chrámu, který byl kdysi Karlem IV. r. 1347 založen pro karmelitány, ale počátkem 17. stol. byl takřka celý areál v sutinách a opuštěn. Roku 1604 na přímluvu nejvyššího kancléře českého království Vojtěcha Zdeňka Popela z Lobkovic dal císař Rudolf II. zvláštním diplomem „na věčné časy“ celé klášterní teritorium františkánům do užívání. Noví řeholníci pocházeli z různých evropských národů. Kněží byli zpovědníky i významných osobností, také mezi arcidiecézním duchovenstvem požívali vážnosti, protože byli používáni jako rozhodčí v různých sporných záležitostech. Nekatolická veřejnost se k nim však od počátku chovala nepřátelsky, bezpochyby vlivem některých agitátorů. Už při restaurování kláštera, při němž řeholníci pomáhali, byli obtěžováni a fyzicky napadáni. Kancléř Lobkovic se jich nejednou rázně zastal. Nepřátelské projevy a vyhrůžky se časem stupňovaly a to zvláště od konce ledna r. 1611, za doby tzv. pasovského vpádu do Čech. Císař Rudolf II. totiž k nelibosti stavů svolil k tomu, aby vojsko arciknížete Leopolda Pasovského mohlo na přelomu let 1610-11 přijít do Čech. To se lsti zmocnilo Českých Budějovic a začalo dobývat a plnit i jiná města a osady. Dne 7. února se v kapucínském klášteře na Hradčanech

konala schůzka papežského nuncia a španělského vyslance s arciknížetem Leopoldem, která byla svolána na jeho žádost. Historik Josef Janáček k tomu předesešlá: „I většina katolíků poděšená po bytem cizího vojska v zemi, byla najednou v rozpacích nad tvrzením arciknížete Leopolda, že se toto vojsko má zasadit o „záchranu katolického náboženství“. Rozpaky trvaly ve skutečnosti jen velmi krátce a veřejné mínění jednoznačně odsoudilo pasovské jako zločinné agresory a toto stanovisko přijali bez váhání i reprezentanti vůdčích katolických mocností, papežský nuncius Giovanni Salvago a španělský vyslanec Baltazar Zúñiga, kteří okamžitě pochopili nesmyslnost Leopoldova spiknutí.“ O zmíněné schůzce píše: (nuncius a španělský vyslanec) „odsoudili Leopoldův i Rudolfův pokus o ozbrojený puč jako záměr naprosto neodpovědný a katolické politice vysloveně škodlivý, odmítali uvěřit Leopoldovu tvrzení, že se mu s pomocí pasovských podaří zkrotit české opoziční stavy a připravit je o Majestát (*zákon podepsaný 9. července 1609 Rudolfem II. zaručující náboženskou svobodu stoupencům České konfese*) a trvali na tom, aby Leopold okamžitě postup pasovských zastavil a celý sbor bezodkladně rozpustil. Realistický a rozhodný postoj papežského nuncia a španělského vyslance znamenal v tomto okamžiku ortel habsburského tábora nad celým spiknutím. Ale také nad Rudolfem a Leopoldem. Až na výjimky si to uvědomovali všichni císařští dvořané i čelní představitelé radikálních katolíků.

Ve světle těchto skutečností je bláhnové se domnívat, že kláštery, jak později hlásala propaganda, byly konspiračními centry a úkrytem zásob ve prospěch spiknutí. Tím méně by to bylo možné tvrdit o františkánech u Panny Marie Sněžné, jejichž mecenáš a ochránce, nejvyšší kancléř Zdeněk Vojtěch Popel z Lobkovic, byl rovněž rozhodným odpůrcem pasovského dobrodružství. Stál na straně stavovského vojska, které čelilo 15. února vpádu vetřelců na Menším městě pražském a zraněného stavovského velitele protestanta Matyáše Thurna přijal spolu se svou manželkou

pod ochranu do svého hradčanského paláce. Jejich vpádu muselo nakonec čelit české stavovské vojsko, které jim znemožnilo ovládnout Prahu a rozprášílo je.

Právě pod záminkou, že se v klášteřích ukrývali zbraně a případně uprchlí pasovští jezdci, když byli rozehnáni, se podařilo několika jedincům rozmýchat vášně davu podomácku ozbrojeného lidu, který se na obranu Prahy seběhl i z pražského okolí. Nenávist davu se obrátila proti klášteřům. Nejhůře se vedlo klášteři františkánů u Panny Marie Sněžné. Řeholníci byli leckterým nepřátelům katolické víry solí v očích svou kazatelskou a exerciční činností, provázenou řadou konversí. Jakákoliv forma násilí jim byla zcela cizí. Jejich zbraní byl příkladný život, teologické vzdělání a dobrá argumentace.

Vývoj událostí i řada menších předchozích incidentů stačily k tomu, aby františkáni mohli předvídat, co se jim může přihodit. Starý řeholník Kryštof, který prý měl prorocký dar, dvakrát předpověděl, že živí nevyvážnou. Přesto Prahu neopus-

tili. V osudný den vikář klášteře, zastupující v době nepřítomnosti kvardiána, nařídil, aby nikdo klášter neopouštěl. Odvedl však šest bratří na kostelní půdu do relativního bezpečí. Třem z nich dovolil vstoupit do kostelní věžičky, kde několik hodin v zimě očekávali smrt.

Dne 15. února 1611, kolem 11 hodin dopoledne obklopilo klášter asi 700 ozbrojených lidí pod vedením berounského měšťana Matouše Hovorčovského. Část útočníků vtrhla nejprve do chrámu, protože po skončení mše sv. byl dosud otevřen. Zde krutým způsobem zabila dva kněze a bratra laika. P. Jan Martínéz byl usmrčen ve chvíli, kdy se snažil odnést do bezpečí ciborium s Nejsvětější svátostí. Ačkoliv do posledního okamžiku chránil Eucharistii vlastním tělem, došlo k jejímu zneuctění. P. Bartoloměj Dalmasoni byl zabit, když vycházel ze zповědnice v dnešní kapli sv. Michala. V přilehlých prostorách byl zabit br. Jan Rode, který marně hledal úkryt v depozitáři sakristie.

Ozbrojený dav, který zaměřil pozornost na klášter se setkal s vážnou překážkou: brána do konventu byla uzavřena a asi celou hodinu odolávala náporu útočníků. Po jejím rozbití a vyvrácení zabili br. Kryštofa, který přicházel ze dvora a nesl v náručí dřevo do kuchyně, dále br. Klementa, který vycházel z refektáře do ambitu, potom v prvním patře klášteře br. Jeronýma, který se připravoval na smrt modlitbou s rozpjatýma rukama před oltáříkem Panny Marie Pomocné, a v klášterní nemocnici br. Šimona. Po delší době násilníci objevili schody vedoucí z horního patra klášterního ambitu na kostelní půdu. Tam byl usmrčen P. Bedřich Bachstein spolu s br. Emmanuelem a dvěma novici. Mrtvá těla byla shozena otvorem v klenbě a dopadla do chrámové lodi.

Nakonec pronásledovatelé pronikli po příkrých schodech vedoucích z kostelní půdy k věžičce, která se tyčila nad kostelní střechou. Přístup do těchto míst byl náročný a sami útočníci museli dávat pozor, aby nebyli zasaženi stříelci, kteří sem stříleli z klášterního nádvoří. Proto nejprve jen doráželi kopími na tři řeholníky ve věžičce, nakonec své oběti usmrtili a jejich mrtvá těla shodili po příkré střeše do nádvoří, kde byla padající těla nabodávána na kopí. Po jejich tělech bylo ještě několikrát vystřeleno v domnění, že dosud žijí. Takto zahynuli bratři Kašpar Daverio, Jan a Didak Jan.

Obnažená a zohavená těla povražděných řeholníků zůstala pohozena a nepohřbena několik dní. Pak byla několika měšťany ošetřena a uložena bez rakví přímo do země v ambitu kláštera. Věřící od počátku považovali umučené bratry za Bohem oslavené mučedníky a brzy se šířily zprávy o záračných událostech nad jejich hrobem.

Již za pět let po smrti poručil pražský arcibiskup Jan Lohelius těla exhumovat a pohřbít v kapli Panny Marie. Při této příležitosti bylo zjištěno, že podlehla rozkladu minimálně. V této kapli - dnes zasvěcené sv. Michalu - odpočívají dodnes, a to pod oltářem sv. Petra z Alkantary.

V současné době byl obnoven beatifikační proces, který byl započat již ve 2. pol. 17. stol., ale pro nepříznivé okolnosti byl několikrát přerušen (naposled v r. 1948).

U příležitosti 387. výročí jejich mučednické smrti byla v neděli 15. 2. celebrována v kostele Panny Marie Sněžné mše sv. za předsednictví apoštolského nuncia v ČR, arcibiskupa Giovanniho Coppy.

Nuncius G. Coppa v promluvě mj. řekl: „Není zapotřebí připomínat všechny historické souvislosti, které přivodily toto mučednictví. Stačí říci,

že to byla doba jiná než je naše, kdy náboženské vášně vedly k nesnášenlivosti a krutosti. Díky Bohu, doba se změnila. Ale my bychom neměli zapomínat na poučení, které tito Boží mužové dávají dnešku, který si žádá především příklady, nejen slova. Potřebuje svědky... Těchto 14 františkánů k nám promlouvá o své lásce ke Kristu - mučednictví je nejvyšší důkaz této lásky. Sám Ježíš přece řekl, že nikdo nemá větší lásku než ten, kdo za své nepřátele položí svůj život. V předvečer svého umučení mluví sám o sobě, ale dal rovněž jasný program těm, kteří jej mají následovat za každou cenu na cestě utrpení a kříže...“

Závěrečná nunciova slova patřila nadějným ekumenickým snahám: „Těchto čtrnáct františkánů nám dává novou sílu a naději na nespasné, ale nadšené cestě ekumenismu u nás. Při loňské ekumenické bohoslužbě ve Svatovítské katedrále řekl papež Jan Pavel II., že jen v lásce je možné společně prosit Boha za odpuštění a najít odvahu si navzájem odpuště nespravedlnosti a chyby minulosti, ať už byly jakkoliv veliké a zavrženíhodné. Je třeba odstranit překážky jako jsou podezření a vzájemná nedůvěra, abychom mohli vybudovat novou

civilizaci lásky. A ta se rodí z naší upřímné snahy o spolupráci na šíření pravdy, naděje a lásky. Svatý otec zde opakoval naším bratřím žádost o prominutí, kterou vyslovil v Olomouci už v r. 1995; ze strany evangelických bratří bylo učiněno totéž o svátku sv. Cyrila a Metoděje na Velehradě v červenci 1997.

Žijeme z dědictví těch, kteří nás předešli na této cestě, která se zdá po mnoha utrpeních nyní připravená k tomu, aby směřovala k horizontům jasného světla a hlubokého milosrdenství. Ať nám těchto čtrnáct františkánů se všemi patrony české země pomáhá v našich snahách: dát prvenství lásky Kristu, obnovit svou věrnost, oživit kořeny křesťanské Evropy a chápat se a bratrsky se milovat v dosud existujících odlišnostech.“

podle pramenů

-bar-

Mnoho mladých lidí pokládá dobré, milující se manželství a rodinu, která kolem něho vzniká, za velikou hodnotu. Možná, že je to i tvůj případ. Touha po rodině a dobrém manželství je velmi šlechetná a moudrá. Rodina není jen základní buňkou společnosti, na které

kový rozhovor: milované děti, když vaše maminka byla mladá, dosti často se zamilovávala a pak v posteli dávala svým miláčkům důkazy lásky.“

Co máme dělat, aby v nás byly krásné vlastnosti srdce...? Ta „...láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost,

Pouhá zamilovanost nestačí

závisí duchovní, kulturní a materiální rozvoj každého národa, ale je také (alespoň by měla být) zdrojem mnohých radostí, osobního rozvoje a štěstí každého jednotlivce. Ve skutečnosti je tomu často jinak: to, co má být zdrojem radosti, se stává příčinou smutku.

Je sporádané manželství a šťastná rodina tak jako v loterii záležitostí náhody? Co má vliv na to, že tvoje manželství se vydarí? Domníváš se, že záleží na tvé šikovnosti, tvé kráse, tvé vzdělanosti, tvém postavení, penězích, které si vyděláš...? Jaká má být tvá budoucí manželka (manžel)? Viš, jaké vlastnosti má mít, abys s ní (s ním) mohl zavřít šťastné manželství? Možná, že si myslíš, že vám prostě stačí, když budete do sebe jen zamilovaní...? Uvědomuješ si, že zamilovanost po čase zaniká? Pouze pravá láska trvá stále. Jsou lidé krásní, vzdělaní, kteří mají dobré postavení a peníze, a přece mohou být špatnými manželi anebo rodiči... Za krásným obličejem, pěknou postavou se může skrývat zhýčkanost, samolibost, nečistota, touha manipulovat s jinými.

Dobrota srdce je nejlepším garantem založení šťastného manželství a rodiny. Láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, tichost, sebeovládání a jiné vlohy uschopňují tebe i tvého budoucího životního partnera k dosažení cíle, po kterém toužíš. Je dobré, pokud někdo má tyto vlastnosti a zároveň je krásný, vzdělaný a bohatý. I to se může stát. Tím lépe! Avšak stavení pouze na věcech vnějších končí špatně. Vnitřní dobro činí člověka přitažlivým kandidátem do manželství. Dobro přitahuje dobré lidi.

Dvacetiletý Petr to charakterizoval následovně: „Chci, abych se v budoucnu mohl podívat do očí svým dětem a říci jim všechno upřímně o jejich matce a o sobě, jejich otci. Chtěl bych jim říci, že jejich matka byla sporádanou poctivou dívkou, skromnou, pracovitou, zbožnou, která milovala své rodiče a dělala mnoho dobra... Sám se snažím žít jak nejlépe umím, abych měl co říci svým dětem. Rozhodně se neožením s dívkou, která každé dva měsíce chodí s někým jiným, zúčastňuje se akcí, kde se pije nebo dělá ještě jiné věci. Nějak si nemohu představit ta-

dobrota, věrnost, tichost a sebeovládání,“ jak píše sv. Pavel v listu Galatským (5,22), jsou ovocem Ducha. Co to znamená v praxi? Znamená to, že když chceme toto „ovoce“ získávat, je třeba, abychom žili v milosti posvěcující (tj. podle Božích přikázání) a spolupracovali s ní (tj. ovládali sebe sama), aby Duch Svatý mohl v nás působit, proměňovat, očisťovat, a pak plodit v nás své ovoce: lásku, radost, pokoj... Hřích je pro Ducha Svatého nepřekonatelnou překážkou. Žádný, kdo se staví proti Duchu, nemůže mít v sobě Jeho ovoce.

Hřích není žádným abstraktním teologickým pojmem, ale zcela konkrétní bolestná skutečnost. Setrvávání v hříchu má vliv na celou lidskou bytost a působí nepředvídatelné, nekonečné problémy rázu duchovního, psychického a fyzického. Čím více hřešíme, tím více se vzdalujeme od toho, co je dobré. Postupně se stáváme neschopnými těšit se z pravdy, ztrácíme schopnost předávat pokoj, milovat jiné a činit jiné šťastnými. Vnitřní disharmonie, rozkolísanost, rozptýlení se stávají nutností. Smyslnost, marnivost, egoistické vyhledávání dojmů jsou v tomto stavu mnohem přitažlivější než pravda a dobro... kvalita života hříšníka je zcela jiná než někoho, kdo žije ve stavu milosti posvěcující. Jeho „láska“, „radost“, „laskavost“ se zcela liší od těch, o kterých píše sv. Pavel.

V knize proroka Jeremiáše čteme, že člověk, který se odvrací od Boha působením hříchu „bude jako jalovec v pustině, který neokusí přicházející dobro. Bude přebývat ve vyprahlém kraji, v poušti, v zemi solných plání, kde nelze bydlet (Jr 17,6). To je jeden obraz srdce člověka a jeho nitra... „Požehnaný je muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu. Bude jako strom zasazený v vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár. Jeho listí je zelené, v roce sucha se niče neobává, nepřestává nést plody“ (srv. Jr 17, 7-8). Dva obrazy - který z nich skutečnější ve svém životě, záleží pouze na tobě...

Proces dezintegrace dobra, který působí hřích, není okamžitý. Je postupný. Může ho zadržet pouze upřímná lítost, vyznání vin a odpuštění získané skrze svátost smíření.

Zopakujme to ještě jednou: hřích ničí člověka rozličnými způsoby. Tak jsme byli stvořeni, taková je naše přirozenost, kterou nemůžeme změnit... Všichni lidé chtějí být šťastní. Návod na štěstí je stále tentýž: žij podle Božích přikázání! Pán Bůh tě chce ochránit před zlem a před utrpením, které je s ním spojeno. Proto ti dal přikázání! Možná, že nebudeš mít vilu a mercedes, ale budeš mít v srdci lásku, radost, pokoj a vědomí smyslu svého života.

Podívejme se na životopis anglického spisovatele Oskara Wilda. Měl mimořádnou inteligenci. Získal nejvyšší vyznamenání v oblasti literatury, nejvyšší akademické hodnosti. A přece utrpěl hroznou osobní porážku.

Ilustrační foto: bB

Ve vězení napsal knihu „De profundis“ Říká v ní o sobě: „Bohové mi dali skoro všechno. Ale dovolil jsem, aby mě svedlo kouzlo hloupého smyslného potěšení... Unaven pobýváním na vrcholech, vědomě jsem sestoupil dolů, abych hledal nové dojmy... Přestal jsem mít ohledy vůči jiným, čerpal jsem potěšení všude, kde jsem si přál, a šel jsem dál. Zapomněl jsem, že každá, dokonce i ta nejménš činnost všedního dne, posiluje anebo oslabuje charakter. Proto o tom, co někdo dělá v zavřeném místnosti, bude muset křičet na střeše svého domu. Přestal jsem být pánem sebe sama. Nebyl jsem již kapitánem své duše a nevěděl jsem o tom. Dovolil jsem, aby mě ovládlo potěšení. Skončilo to pro mě hanbou.“

Sex je dobrý jen pro manžely. Tak náš Tvrůce stvořil svět. Není možné to změnit. Předmanželská nečistota (závažný hřích) je nejčastější příčinou uzavírání se mladých lidí na působení Ducha. Tělo chce žít podle svých zásad. „Tělo totiž touží po něčem jiném než duch, a duch zase po něčem jiném než tělo. Jsou to věci, které si navzájem odporují...“ píše sv. Pavel. Kterou cestu si zvolíš?

Dá se často postřehnout, že sexuální život, místo aby upevňoval perspektivně vypadající přátelství, ničí je. Můžeme očekávat něco jiného?

Ještě jedno osobní svědectví osmnáctileté Anežky:

„Cítila jsem veliké potěšení, když mi poprvé navrhl setkání. Mamince se to nelíbilo, ale nakonec mi to dovolila,

protože věděla, kde budu. Tehdy to všechno začalo. Trávili jsme spolu stále více času. Skutečně jsem se zamilovala. Cítila jsem se tehdy jako nikdy předtím. Byl milý, krásný. Jednou večer místo do kina jsme šli do jeho bytu. Rodiče nebyli přítomní. Nejdříve mě líbal a pak se zeptal, zdali bychom nemohli... Nechtěla jsem ho zklamat. Byl přece vynikajícím klukem. Nezdálo se mi, že žádá příliš mnoho. Nyní všeho velmi lituji. Chtěla bych prožít tento den ještě jednou, ale zcela jinak... Náš vztah se začal ochlazovat. Zdálo se mi, že je na mě hodný jen tehdy, když jsme měli mít sex. Dokonce jsme mnoho spolu nemluvili. Cítila jsem, že mě používá... Naše známost skončila. Bojím se začínat znova s někým chodit. A můj chlapec si již našel jinou dívku.“

Toužíš po tom, aby ses šťastně oženil (anebo provdala) a měl šťastnou rodinu? Je to dobrá a moudrá touha. Jak toho dosáhnout? Velmi záleží na tom, zdali dokážeš vzdorovat pokušení a uchováš si předmanželskou čistotu. Nemůžeš stavět své štěstí na hříchu. Bylo by to jako stavět dům na písku. Mohl by se zřítit dříve než stavbu skončíš. Mnoho lidí ti však předkládá plán, který začíná hříchem. Jsou to časopisy pro mládež, filmy, knihy, kazety... Chtějí tvé dobro? Stojíš před volbou! Vybereš si jednoduchou cestu, která nese s sebou okamžité potěšení, ale zanechává po sobě nepříjemnou pachut? Anebo se zahleďš do budoucnosti, odmítneš toto potěšení, „zapřeš sám sebe“ a budeš trochu bojovat, abys dosáhl nesrovnatelně většího a trvalého štěstí?

Jan Bilewicz, Miłujcie się

OŠLAPANÉ PULITRÁKY

Ve dnech výročí zjevení Panny Marie v Lurdech bych chtěl popsat, jak můj život ve vojenském stejnokroji byl životem důležitých rozhodnutí.

Vojenskou základní službu jsem konal v Jičíně. Do kostela sv. Ignáce jsem poprvé vstoupil na Vánoce r. 1958. Na počest stého výročí visely na stranách hl. oltáře ozdobené číslice 1858-1958. Ten večer jsem také poprvé vstoupil do tamější lurdské jeskyně. Ta mi byla po dva roky tím tichým odlehkým místem důvěrných rozhovorů s Paní.

Táťka, můj doznívajícím útokům proti náboženství z padesátých let jsem si pořídil dnes už vetší zápisník. Do něho jsem si ukládal vše, co v knížkách promluvílo ve prospěch víry. Druhým okruhem byly básničky o matce.

Paní se stala na vojně mou duchovní matkou. Ač jsem byl v civilu vytrvalým ministrantem, teprve na vojně jsem pocítil hmatatelnou přítomnost Ježíše ve svém srdci po svatém přijímání. Vracel jsem se do kasáren uvolněnější. I kluci to na mne poznali. „Ty máš někde kočku,“ říkali, vidouc mé oči zářící radostí. Ano, měl jsem venku svou Paní a v kasárnách ve svém srdci jejího Syna Ježíše.

To srdce se muselo na začátku vojny vyrovnat se ztrátou lásky z civilu. Budoucí učitelka se musela rozhodnout. Další studium na pedagogické fakultě bylo podmíněno vystoupením z Církve.

Tak ona dívka se musela zřít své lásky, ale i své před několika měsíci znovunalezené cesty k Bohu. Touha učit byla silnější.

Na začátku vojny byly naděje na vycházku minimální. Touha jít do lurdské jeskyně velká.

Protože jsem byl vystrojen v tzv. starých kasárnách, chodil jsem tam „Z lip“ vyměňovat svoje ošlapané pulitráky do skladu ke starším. Tím, že jsem ho někdy i nenašel, trvala naděje na další setkání s Paní.

Dnes již zesnulý otec Polreich uváděl svá kázání vždy ústřední myšlenkou. Jednou se nás zeptal: „I vy odstraníte ze svých bytů kříže?“ Já jsem se rozhodl, že můj byt, až ho jednou budu mít, bude s křížem. Jednou jsem se zúčastnil divadelního představení pro vojáky. V jeho závěru byla nad hrdinou pronesena slova následujícího významu: „V srdci toho člověka bylo tolik lásky, že v něm nezbylo místo pro nenávisť.“ V duchu jsem prosil Boha, abych i já takové srdce měl. Rád jsem tancoval. Později jsem každou nedělní vycházku prožil z části na tanečním parketu. Když přicházela hodina mše svaté, odcházel jsem v tichosti do kostela za Ježíšem a do lurdské jeskyně za svou Paní.

Poslední den prvního roku vojenské služby jsem požádal o vycházku. Chtěl jsem jít poděkovat do kostela za Boží ochranu a poprosit o ni i pro závěrečný rok. Při mši svaté jsem byl obdarován duchovně. Již na začátku varhanice preludovala tóny z Larga Novosvětské Ant. Dvořáka. Nepřikládal jsem tomu důležitost. Později se ozvaly tóny ze skladby F. Schuberta „Ave Maria“. Začal jsem si uvědomovat, že to není samo sebou. Když na závěr zazněly tóny písně „O Matko Páně, Matko rajských

krás“ sevřelo se mi štěstím hrdlo a po tváři stékaly slzy. Tóny jsem cítil jako pohlazení Paní. Přišel jsem poděkovat a byl jsem odměněn.

Druhý rok jsem měl jako starší řidič na starost automobilovou techniku jedné baterie

foto: BS

a především asi deset vojáků. Nevím, že by v naší partě byla nějaká šikana a byli jsme tam i mazáci. Táhli jsme za jeden provaz. Přípravenost naší techniky byla příkladná. První opušťák nováčků našeho útvaru byl pro chlapce z naší party. Když se vrátil, oslavili jsme to.

Vnitřní hlas mi říkal: „Franto, ty se nesmíš opít!“ Ze svého hrníčku jsem tajně odléval slivovici. Byl jsem přistižen při činu a vykázán. Když akce skončila všichni odešli spát. Každý byl ponechán svému osudu. Jednomu nováčkovci se udělalo špatně, opustil pokoj. Šel jsem za ním. Chytil jsem ho v otevřeném okně. Chtěl dělat parašutistu. Tak jsem ho ještě během noci chytil dvakrát. Měl jsem strach, že mě přepadne spánek. Vzbudil jsem jiného

chlapce, aby ho pohlídal, a do skladu jsem šel pro lano. Upoutali jsem nešťastníka k posteli a šli spát. Ráno samozřejmě o svých parašutistických choutkách nevěděl. Naopak se divil, proč je připoután. Zachránil jsem mu život? Zabránil jsem zranění?

Čas se nachýlil a přišla vytoužená doba cívilu. V jednom z posledních dnů jsem se přišel s Paní rozloučit. Když jsem vycházel z lurské jeskyně přistoupila ke mně paní kostelnice. Podala mi obálku. V ní byly fotografie lurské jeskyně a hlavního oltáře kostela sv. Ignáce ozdobeného číslicemi 1858-1958. Dnes se již píše r. 1998.

*František Němeček
Ml. Boleslav 11.2. 1998*

Matko pravdy,

Panno sluncem pravdy oděná,
ještě nikdy nebyly masy lidí tak soustavně obelhávány,
falešnými ideologiemi, tak neprodyšně izolovány
od pravdy křesťanské víry, od modlitby,
od svátostí Církve Kristovy,
od výchovy ke křesťanské mravnosti.

Ještě nikdy nebylo tolik lidí
tak promyšleně mateno, vnitřně zotročováno.
Dábel se raduje, že konečně zmátl člověka do té míry,
že lidé ničí sami sebe, a temné mocnosti triumfují.

Maria,
dějinná hodina Tvé pomoci křesťanům i celému světu,
pro kterou Tě Bůh připravil od věčnosti, je zde.
Znič svou panenskou pokorou pýchu
a zdánlivou moc otce lži.
Vrať nám svého Syna,
který se z Tebe narodil,
aby vydal svědectví pravdě.

Mně pak dej odvahu,
abych za žádnou cenu nikdy nelhal,
ani ústy, ani jiným způsobem jednání.
Amen.

Jan Pavel II.

Novéna duchovních obnov v Hradci Králové

Ave Maria et Joseph!

Vážení a milí přátelé (v Duchu Svatém)!

Obecná situace v naší vlasti i v celém světě je DALEKA toho, aby byla uspokojivá. Také v Církvi Kristově nás trápí tolik věcí a vztahů, které se jistě i Pánu nelíbí! Nedivme se tomu, vždyť - jak zpíváme ve svatodušní sekvenci: „...Člověk bez tvé pomoci (Duchu Svatý) slábne a je bez moci, vše mu může uškodit... Bez tebe jsme na zemi ubozí a ztracení, kořist pro tmu, pro omyl...“

Existuje však cesta z této nejistoty! Paraklétos - Duch Svatý, který je duší Církve, je právě tak Průvodce všeho života na zemi!

Když budeme chtít, když po tom budeme žít, dáme-li mu v pokoře a naději prostor, On oživí, sjednotí, poučí, potěší, spřátelí. Vyžaduje to ovšem od nás snahu o podobnou tvůrčí disponovanost, jaká byla vlastní Duchu Svatému otevřené a vstřícné Nazaretské Panně.

*Od jedinečné Svatodušní katedrály Vás **zveme k účasti na „paraklétové“ nověné podle příloženého plánu.** Vyzýváme Vás i k dalším iniciativám - třeba spíše „komorním“, na nichž bychom se dohodovali. Vždyť je naším společným zájmem zniternění a prohloubení i vyznání víry a lásky ke slávě Otce i celé Trojice! Sláva Otci i Synu i Duchu Svatému!*

biskup Karel Otčenášek s přáteli a spolupracovníky

kolem královéhradecké katedrály. V Hradci Králové 3. dubna 1998

(Začátkem března t.r. přišlo z Vatikánu udělení plnomocných odpustků poutníkům do katedrály).

Po devět měsíců v devíti sobotách se budeme setkávat v Hradci Králové ke své vlastní duchovní obnově. Jednotlivá setkání jsou způsobem podání zaměřena na různé životní stavy nebo na různé typy aktivity v Církvi. Každé setkání je však otevřeno i všem ostatním. Zaměření na:

30.5. všechny ke slavnosti Seslání Ducha Svatého (Jeho Excelence GIOVANNI COPPA, apoštolský nuncius v České republice, otec biskup Karel Otčenášek)

20.6. zdravotně postižené a nemocné (otec biskup Josef Kajnek)

11.7. zahraniční hosty - přátelé české církve (otec biskup Fr. V. Lobkowicz)

8.8. laické modlitební skupiny a hnutí (otec biskup Antonín Liška)

19.9. rodiče a děti (otec biskup Vojtěch Cikrle)

24.10. mládež (otec arcibiskup Jan Graubner)

21.11. laické teology a spolupracovníky v pastorační (otec biskup Fr. Radkovský)

Program duchovní obnovy (společný všem setkáním)

9.30 Effatha - zahájení v katedrále Ducha Svatého společnou modlitbou. Budeme se modlit za posílení naší naděje v konečný příchod Božího království. Budeme prosit za silnou touhu po svatosti, která je podmínkou naší víry a křesťanského svědectví. Budeme prosit za odstranění překážek, které nám brání v obnovení jednoty všech křesťanů - překážek vnitřních i vnějších.

12.45 Agapé v Novém Adalbertinu. Je příležitostí k mnoha neformálním setkáním. Ve starokřesťanské době to byly hostiny liturgického charakteru, které přispívaly k jednotě věřících a k péči o nemajetné bratry. Bezprostředně po nich byla slavena eucharistická oběť. Později pro různé nepřístojnosti zanikly. My zde chceme prožít především skutečnost společenství, které užívá přirozené Pánovy dary (jídlo, přátele, hudbu...) a raduje se z nich. Agapé bude připravena formou švédských stolů, účastníci mohou dle svého uvážení přispět na náklady.

14.00 Aby svět uvěřil...

Adorace, modlitby za vnitřní uzdravení, svědectví - budou probíhat v Novém Adalbertinu, v katedrále nebo v kostele Panny Marie. Můžete se zúčastnit dle vlastního výběru.

15.30 Mše svatá v katedrále

Celebrazuje některý z českých nebo moravských biskupů.

Sekty - výzva pro katolíky

Po změně režimu v r. 1989 se u nás vyrojily nejrůznější sekty a nové náboženské společnosti. Často jsem se nad tímto jevem zamýšlel a pociťoval jej jako znamení doby, doby končícího 20. století, doby náboženské vyprahlosti, lhotejnosti i velkého rouhání životu. V tomto směru se nelze divit mladým lidem, že se stávají obětmi nové pseudonáboženské nabídky. Dostává se jim odpovědí na otázky, o které se jejich rodiče nebo učitelé vůbec nezajímali. Nalézají smysl života. Např. mezi Svědky Jehovovými se lze setkat s mnoha poctivými a upřímně věřícími lidmi. Jejich misijní nasazení a ochotu snášet různé perzekuce kvůli své víře jsou hodné obdivu (zejména v porovnání se zvyklostí a úpadkovým relativismem, který se vkrádá i mezi nás). Ano, sektáři jsou obětaví a horliví, ale pravdu nemají. Jedině Katolická církev má plnost všech prostředků spásy a jedině její učitelský úřad může vykládat Boží slovo.

Je třeba, abychom si uvědomili, jaký úžasný poklad v tomto máme. V rozhovorech s nekatolíky o Bibli se můžeme o tuto skutečnost opřít a bez ostychu přiznat, že se nepovažujeme za její znalce. Vždyť jeden lidský život zdaleka nestačí na to, abychom se naučili hebrejsky, aramejsky, řecky, latinsky, probádali všechny archeologické nálezy, překlady a výklady Bible, abychom si vše

ověřili. Autorita Písma spočívá v autoritě Církve.

Nicméně,

zdá se,

že působení sekt

je nám, ka-

tolíkům, také

výzvou. Výz-

vou, abychom si

uvědomili svoji

zodpovědnost za

Církev a za svěření

hřivny, jež je třeba roz-

množovat. Možností působení je mnoho, kolik lidí, tolik způsobů.

Nedávno jsem si po zkušenostech v jedné městské a jedné venkovské knihovně znovu uvědomil, jak my, katolíci, nevyužíváme pro-

storu, který je nám dán. V regálech s tematikou 'náboženství' jsou vidět nejružnější časopisy a knihy ateistické z dob komunistického režimu, publikace Svědků Jehovových (včetně Strážné věže a Probuďte se), adventistů s prorokyní Whiteovou a nejnověji celá řada duchovnědné produkce, jež vesměs spadá do oblasti New Age (tzv. al-

ternativní literatura), Haré Kršna apod. Základní katolickou literaturu zde však budete hledat marně. Nikdo ji nepřinesl. Nelze to mít za zlé knihovníkům, jimž tyto publikace darují členové sekt. Byli vychováni ateistickým režimem a křesťanství je pro ně pouze jedním z mnoha náboženství, nerozlišují pravdu a blud. Navíc je třeba respektovat možnost svobodné volby. Měli bychom hledat chybu také v sobě. Chybou je, že „spíme“, že jsme zvyklí, že vše co se týká náboženství, zařídí pan farář, že jsme spokojeni, že máme svoji knihovničku na faře, že my víme... Zde by-

chom si opravdu mohli vzít příklad z některých nekatolíků, kteří nečekají, až za nimi někdo přijde.

Pro nás, katolické laiky, je zde velké pole působnosti, ať už je to psaní pravidelných příspěvků do regionálního tisku nebo šíření literatury. Kdyby se v každé farnosti našel alespoň jeden člověk, který by si vzal za svůj úkol obstarat pro knihovny v dosahu své působnosti dobré knihy, dost by udělal. Neměl by tu chybět Katechismus katolické církve (1995), Nový zákon s vysvětlivkami, Kadlecovy církevní dějiny, ale můžeme přidat např. i Úvod do zbožného života od sv. Františka Saleského, Kempenského Následování Krista aj. S pracovníky knihoven by jistě byla domluva, zvláště když bychom nabídli některé knihy zdarma.

Svým způsobem je vlastně čest takto sloužit a také se modlit, aby naše rozsévání přinášelo ovoce. S přímluvou Panny Marie to jistě nebude marné. Naším vzorem by mohl být moravský Šebestián Kubínek, který v minulém století putoval po vlasti s alamárou na zádech a šířil dobré knihy. Je nazývám laickým apoštolem dobrého tisku.

A ještě jeden nápad: pokusme se domluvit s místní knihovnou, že jí předplatíme časopis Immaculata (může být k dispozici vedle Strážné věže). Zde bychom mohli složenku zaplatit i ze svých peněz, neboť předplatné je opravdu velmi nízké. Vždyť s obětí a modlitbou je vše krásnější. Dělat dobré skutky a vskrytu a v tichosti sloužit Neposkvrněné přináší velkou radost a zásluhu.

Jiří Černý

Milé děti,

odpoledne, jel obchodník s nábytkem Francesco Carassale se svojí manželkou a třemi syny do své vily na předměstí. Auto právě přejelo přes bránu pozemku, když tu z křoví najednou vyskočili maskovaní bandité se zbraní v ruce a přikázali jim zastavit. Všech pět členů rodiny muselo vy-

v Olbii na Sardinii, v jedno sluneční jarní

Kdo je vítěz?

stoupit z auta a jít do domu. Tam je spoutali. Na smrt polekaným zajatcům jeden z banditů vysvětlil, že potřebují asi jen na dvě hodiny jejich auto. Prý si jej půjčí a aby hned nedělali poplach, vezmou sebou jednoho z chlapců jako rukojmí.

Zločinec už chytil za ruku nejstaršího z bratrů Carassalových, astmatického čtrnáctiletého Enerika. V tom okamžiku se stalo něco nečeka-

ného. Enrikův jedenáctiletý bratr Mauro bandity zadržel. „Enriko je nemocný“, řekl „vezměte mě, půjdu s vámi“. Ze dvou hodin vzniklo sedmdesát dní. Bandité více než dva měsíce drželi svého rukojmího v zajetí. Vláčeli ho po divočinách sardinských lesů. Marné byli všechny výzvy k lidskosti i prosby papeže. Mauro musel platit za svůj odvážný, nezištný postoj, dokud jeho ne příliš bohatý otec nezaplatil jako výkupné alespoň minimální požadavek vyděračů.

V podobné situaci jako Enriko jsme byli všichni. Ba, dokonce v mnohem horší. Nás, ne bandité, ale náš největší nepřítel - satan, chtěl připravit o věčný život, o věčné štěstí. Měl nás ve své moci, ze které nás nikdo nemohl vysvobodit, ale náš velký bratr - Pán Ježíš, se dal dobrovolně zajmout a ukřižovat, aby nás zachránil od věčné smrti. On však nejen umřel, ale také vstal z mrtvých, jako vítěz nad všemi svými nepřáteli i nad satanem a peklím. A všem, kteří v Něho uvěřili, dává svou sílu, aby i oni zvítězili nad svými nepřáteli. V Něm jsme silní.

Jistá Ruska, kterou jako třicetiletou odsoudili na osmnáct roků do oblasti věčného ledu na severní Sibiři, takto hovoří: „Duchovně nás posiloval vzor sedláckých žen z Voroněže, které sotva uměly číst a psát. Toho roku byly velikonoce koncem dubna. Tyto ženy, jako jediné, bez švindlování plnily svoji normu a jen díky jim se dal plnit plán na našem sedmém kilometru, ale dozorce i tak se nenechal obměkčit, když jsme ho prosily, aby jim na Zmrtvýchvstání Páně - první velikonoční den, dal volno. Prosily ho i ony: „Třikrát vám tu normu odpracujeme. Udělejte to pro nás!“ Ale on neznal slibování: „Neuznáváme žádné církevní svátky! Marš do lesa! A ať vás ani nenapadne tam slavit!“

Očitá svědkyně dále píše: „Všechno jsme mohli dobře sledovat. Selky se zdráhali odejít z baráku. Stále opakovaly: „Velikonoce! Velikonoce!“ Když přišly do lesa na svoje pracoviště, položily sekery a pily pěkně vedle sebe, důstojně si posedaly na ještě zledovatělé kmeny stromů a nahlas se začali modlit. Dozorci jim přikázali - zřejmě na rozkaz hlavního dozorce - aby se vyzuly a bosýma nohama si stouply na roztávající se led

malého rybníčku... Už nevím, jak dlouho trvalo toto mučení - tělesné mučení pro ty ženy a duchovní pro nás. Bosé stály na ledě a zpívaly modlitby. My jsme položily svoje nástroje a utíkaly jsme od jednoho dozorce ke druhému, plakaly jsme a prosily, chtěly jsem je obměkčit.

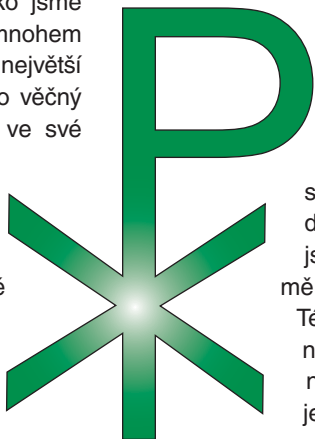
Tě noci byla samotka tak přeplněná, že jsme v ní měli sotva místo na stání. Je zajímavé, že ani jedna z těch selek, které stály celé hodiny na ledě, neonemocněla. A na druhý den splnily svoji normu na

stodvacet procent.

V Pánu Ježíši - Vítězi můžeme být všichni, kteří jsme mu uvěřili, silní. V Něm můžeme zvítězit nad všemi svými nepřáteli i nad každým pokušením, když Ho prosíme o sílu a Jeho pomoc. Jen nikdy, milé děti, nezapomínejte na to, že my sami jsme slabí, jen v Pánu Ježíši jsme silní. V pokušeních nikdy nebojujme sami, ale vždy silou Ježíšovou a o tu sílu Ho vždy prosme. Vzkříšený je absolutním vítězem nad hříchem, peklím, ďáblem i nad všemi svými nepřáteli a v Něm a Jeho silou se může stát vítězem každý z vás. Sláva vítězům, běda poraženým!

Přeji vám, milé děti, abyste byli vždy vítězi.

Váš P. Štefan

Poděkování

Milí přátelé,

musím Vám sdělit skutečný příběh, který se nám přihodil 18.1.1981 asi ve 2 hod. odpoledne:

Jeli jsme s manželem od neteře z Jihlavy, tehdy jsme měli auto „Trabant combi“. Toho 18. ledna padal celý den sníh, my jsme se odpoledne vraceli zpět do Jundrova. Už jsme byli skoro doma, když jsme dostali smyk při jízdě kolem řeky Svatky a vjeli jsme přímo do řeky. Dveře od auta vzadu byly zamknuté, manželovi se podařilo vyrazit nějak zámek a zadními dveřmi jsme se dostali do vody a plavali jsme ke břehu. Já volala Matičku Boží, aby nás zachránila. Nějak jsme opravdu doplavali až ke břehu i přesto, že já vůbec plavat neumím. Manžel mě jednou rukou držel, druhou plaval a říkal, že jsem plavala taky. U břehu nám podal ruku jeden občan z Jundrova, který bydlí naproti řeky. Pomohl nám z vody, vzal nás k nim domů převléci a uvařil nám čaj na zahřátí. Sanita nás odvezla do nemocnice, ale my byli zcela v pořádku. Auto vyzvedli jeřábem hasiči, policie naznala, že to nebyla naše vina, byli rádi, že to pro nás dobře dopadlo. Všem jsem hned říkala, že je to zázračné zachránění.

Díky Tobě, milovaná Matičko! Pros za nás u svého milovaného Syna! Prosíme též za ochranu, za dar víry, dar Ducha Svatého pro všechny naše děti i vnuky a pro celý náš národ!

Tvoje vděčná ctitelka

Helena

Vážená redakce,

chtěla bych poděkovat naší Nebeské mamince Panně Marii za vyslyšení mých proseb.

Jsem již dvacet let postižena duševní nemocí, kdy se střídají období zdraví a nemoci. Syn se od svých 3 let, když jsem byla v nemocnici (a někdy to byly i tři měsíce), musel smířit s tím, že je doma jen s tatínkem. V nemocnici jsme měli možnost chodit do kostela, a to i denně, a byla to zrovna Panna Maria, které jsem svěřovala svého syna do Její ochrany a péče. Vždy mi byla útěchou, ochra-

nou a velkou Pomocnicí a já se zase na čas vrátila mezi své. Letos jsem se modlila, když mi bylo nejhůř, nověnu k uctění Panny Marie Zázračné medaile a Panna Maria mě zase vyslyšela. A díky Jí i Pánu Bohu jsem se tentokrát obešla bez nemocnice. Věřím, že i nadále mi Panna Maria zase pomůže.

Tisíceré díky!

Marie

Chtěla bych poděkovat Neposkvrněné Panně Marii a celé Božské Trojici za záchranu životů a zdraví mé dcery a zetě při dopravní nehodě.

Stalo se to 18.2. tohoto roku. Ve směru na Žďár, na namrzlé vozovce, při vyšší rychlosti dostali smyk. Asi 120 m letěli do příkopu 1,5m hlubokého, podél byl smrkový les. Když dopadli, ještě bokem koly ryli zem, než se zastavili o smrk. S manželem jsme je dojížděli. Byl to pro všechny strašný šok, když jsme si uvědomili, co všechno se mohlo stát na tak frekventované silnici podél lesa. Velké štěstí i pro ostatní, že v tom hrozném okamžiku nikdo v žádném směru nejel. S úctou a vírou v ochranu Neposkvrněné Panny Marie nosíme všichni již dlouhou dobu na krku zázračnou medailku a vozíme ji také v zásuvce auta. Hned, když se zjistilo, že žijí a jsou bez zranění, děkovali jsme Bohu a byli si vědomi, že Neposkvrněná Panna Maria skrze svou zázračnou medailku zasáhla a ochránila je před neštěstím.

Děkujeme Bohu, který takto působí skrze naši Nebeskou Maminku.

Jana B.

Chtěla bych veřejně ze srdce poděkovat Pánu Ježíši, Panně Marii a sv. Antonínu za mého drahého manžela, narození zdravých dětí a pomoc v těžké životní situaci.

čtenářka

Drahá Maminko,

děkuji Ti, že jsi pomohla při záchraně jedné duše. Když vážně onemocněl manželův tatínek, věděli jsme, že u svátostí nebyl celá léta. Ale jak ho přimět, aby začal alespoň přemýšlet o duši? Když požádal o nějaké čtení, přinesli jsme mu do nemocnice dvě starší čísla Immaculaty. Po čase nám je vrátil, že toto ať už nenosíme, raději něco jiného. Tehdy jsme začali vroucně prosit Tebe, drahá Maminko, o pomoc a přímluvu. Také jsme mu dali Tvoji zázračnou me-

dailku, jako dárek od nejmladší vnučky. Přijal ji. Jeho stav byl střídavě lepší, to byl doma, a zase horší, to byl v nemocnici. Kněze napoprvé odmítl. Ale jak běžel čas, začal se měnit, to Ty Maminko, jsi pomáhala. Nakonec sám požádal o kněze a zemřel smířen s Bohem.

Díky Maminko za záchranu jeho duše.

Dana

Chvála Kristu a Marii!

Chci poděkovat P. Marii a všem andělům a svatým, kteří se za mne přimlouvali u milosrdného Boha. Před rokem jsem ošetřovala bércové vředy nemocné tetě, upoutané na lůžko, která dostala i svrab. Projevoval se úporným svěděním a teta byla celá poškrábaná. (Nevěděli jsme, že se jedná o tuto nemoc - považovala jsem to za alergii na množství léků, které teta bere.) Používala jsem ochranné rukavice, ale podceňovala jsem riziko přenosu nemoci. Po čase jsem pocítovala intenzivnější svědění po celém těle a s hrůzou jsem se o tom svěčila kožní doktorce a ta diagnózu potvrdila. Přenos nemoci byl pravděpodobně oblečením. Doktorka nařídila třídní ošetřování všech členů rodiny - 7 lidí, kromě mě, plus 'vygruntování' celé chalupy, včetně častých výměn ložního prádla...

Pracuji s lidmi a při představě, kolik jsem jich mohla nakazit (hlavně personál), mě zaléval studený pot... Lék v lékárně neměli a pro množství ostatních povinností a směn v práci jsem „vygruntovat“ dům nestihla a rodina ošetřování, jaké nařídila lékařka odmítla... Prožívala jsem pocit malomocných... Celou tu hrůzu jsem svěčila Matce Boží, všem andělům a svatým s prosbou o zázrak. A ten se opravdu stal. Nikdo se nenakazil a já vroucně DĚKUJI Nebeské Mamince a Tatínkovi, že pomáhají svým dětem v nouzi.

Zdeňka

Chtěla bych veřejně poděkovat Pánu Bohu a Panně Marii za všechny milosti, zvláště za uzdravení dcery Terezky.

U naší dcery Terezky hned třetí den po narození lékaři zjistili srdeční vadu, odvezli ji do Motola, kde ji operovali. Na Terezčiny prvé narozeniny ji čekala druhá operace. Vše jsme v modlitbě svěčili na Svaté Hoře Panně Marii a sv. Gerardu Majellovi, ochránci matek a dětí. Operace se po-

vedla. Terezka dokonce mohla přestat brát léky a je už úplně zdravá. Když byla po operaci na kontrole, tak nám pan primář řekl: „Když jsem Terezku viděl poprvé, tak jsem vůbec nedoufal, že by to mohlo takhle dobře dopadnout.“

Také Ti, Panno Maria, děkuji i za syna Vojtáška. V těhotenství jsem měla velké problémy, a přesto vše dobře dopadlo. Narodil se zdravý a dokonce vážil přes 4 kg.

vděčná Jindřiška

Vážení,

jsem matka 4 dětí. Chtěla bych Vám povyprávět, jak mi P. Maria pomohla zbavit se lékové závislosti.

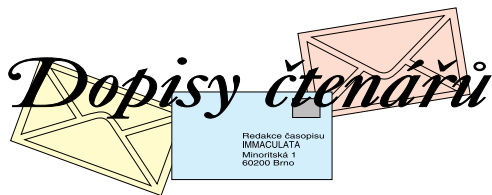
Před několika léty jsem se dověděla o Rytířstvu Neposkvrněné a o existenci Zázračné medailky. Nechala jsem se zapsat mezi členy Rytířstva a nosila jsem Zázračnou medailku. Užívala jsem již několik let hodně uklidňujících léků, kterými jsem řešila všechno negativní, co mě v životě potkalo. Rozhodla jsem se, že svůj způsob života změním. Víc jsem se modlila, začala jsem se postit, často jsem přistupovala ke svátosti smíření. To všechno přineslo svoje ovoce. Moje důvěra k Bohu rostla. Opustil mě ten chorobný strach ze všeho, co člověka každodenně potkává. Cítila jsem, že už nepotřebuji léky na uklidnění. Ze dne na den jsem je úplně vysadila. Byla jsem v té době už lékově závislá. Následovala tedy abstinenční krize.

První měsíc mi bylo tak špatně, že jsem myslela, že umřu. Všechno se se mnou houpalo, bušilo mi srdce, měla jsem závratě, třesy, výpadky paměti. Nedovedla jsem se ani soustředit na modlitbu. Jenom jsem vzdychala: „Bože, Maria, pomozte mi!“ Druhý měsíc mi bylo už trochu lépe, už jsem věděla, že to všechno vydržím. Třetí měsíc jsem cítila občas mdloby. Pak mně bylo už lépe a lépe.

Dnes už nejsem lékově závislá. Když někam jdu, nemusím kontrolovat kabelku, jestli jsem si nezapomněla vzít své uklidňující pilulky. Jsem svobodný člověk. Když se někdy v noci probudím a cítím tíseň a depresi, začnu se potichoučku modlit - Zdrávas Maria... a po chvílce cítím zase klid. Cítím, že je Maria se mnou.

Děkuji Ti Maria.

citelka z Uh. Brodu

Draží přátelé,

chtěl bych Vám také poděkovat za Váš časopis. Ten v žádném případě nekončí na hromadě papírů, ale je dále půjčován v naší rodině a známým. Jsem velice spokojen s jeho obsahem a jeho zaměřením do posledního písmene a s jeho některými statěmi jsou seznámeni i naši vnuci, kteří začínají být dítkami školou povinné. Při četbě tohoto časopisu mám na jednu čas nejen na četbu, ale i na rozjímání.

Ještě jednou upřímně Pán Bůh zaplať za Váš časopis, za jeho šíření Radostné zvěsti.

Oldřich

Vážení,

ke dni 25.3.1996 mi bylo uděleno členství v MI. Dostal jsem diplom, obrázek Panny Marie a zázračnou medailku.

Dne 11.3.1998 se mi rozlomením zámku vloupali do bytu mladé produkty „demokracie“, „svobody“ a „tolerance“, aniž by si dělali starosti o to, zda třeba nejsem přítomen, evidentně si vědomi stavu „spravedlnosti“ v tomto státě! Ale já jsem v té ranní hodině přítomen byl. Když to zjistili, strhli moji bundu z věšáku - patrně v ní očekávali peněženku a rychle utekli.

Na policii se mnou později jednali jako se zadrženým zlodějem. Dotyčný vyšetřovatel byl již natolik

vyspělý, že si pletl tak základní pojmy jako: zloděj, lupič nebo jiný zločinec - a zase: poškozený, připadený, či obět apod.

Na následovně předvolání (v sobotu ve 20:00 hod!) se už ani nenamáhal dostavit, a tak jsem tuto taškařici raději sám ukončil. Třeba i z obavy, abych sám nakonec neskončil v cele předběžného zadržení a zajištění a nedostal nářez pendreků, jakož se ve zvláštních demokraciích stává.

Nuže, v této zemi, pravda a láska vítězí na celé čáře... zvláštní to pravda a láska!

Místo ukradených a zničených věcí jsem si už pořídil nové. Teda: bundu, zámek - tentokrát bezpečnostní, brýle, růženec. Avšak ona medailka už se koupit nedá. Právě proto se tady s prosbou obracím na vás, zda byste mohli, pokud to možné je, poslat mi novou.

ZA VŠE VÁM MNOHOKRÁT DĚKUJI

Karel

Vážení bratři,

loni v dubnu jste v Immaculatě otiskli můj dopis nemocným a starým, aby se spojili v modlitbě a oběti věnované každý čtvrtek za kněze a bohoslovce.

Ráda bych pozvala všechny bratry a sestry, kteří věří, že je třeba prosit Pána za kněze, za jejich posvěcení, dary Ducha Svatého pro hlásání Evangelia, zdraví a sílu pro plnění povinností a milosrdenství pro jejich prohřešky. Kdo cítí pozvání k takové modlitbě, může se zapojit do našeho duchovního společenství a přihlásit na adresu: R. Kopecká (u paní Gottwaldové), Přemyslovská 30, 130 00 Praha 3.

R. Kopecká

**Nechceš spát za pecí? Máš rád přírodu a kopce?
Chceš blíže poznat sv. Františka z Assisi? Pojeď na:
Prázdniny se sv. Františkem**

Kdo? - Chlapci

Kde? - Staré Město pod Kralickým Sněžníkem (Jeseník)

Věk: od 17 let

Kdy? - 1. Termín: 5.7. - 11.7.1998

- 2. Termín: 25.7. - 1.8.1998

Věk: 14 -17 let

Kdy? - 1. Termín: 16.8. - 23.8.1998

- 2. Termín: 23.8. - 30.8.1998

Přihlášky nejpozději 1 měsíc před termínem!

Kontakt: br. Serafín, klášter kapucínů, 783 96 Újezd u Uničova 1, tel.: 0643/435073

*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*Zprávy*

● V předmluvě ke zvláštnímu vydání Skutků apoštolů, které byly v postním období rozdávány všem rodinám v Římě prostřednictvím dvanácti tisíc misionářů, především laiků, kteří konali Velké místní misie na přípravu k roku 2000, Jan Pavel II. napsal:

„Drahý bratře, drahá sestro!

Čti s láskou tuto knihu a objevíš jakou sílu nádeje má v sobě víra v Krista Zmrtvýchvstalého.“

RN 4/98

● Asi 10 km na severovýchod od Nazareta se nachází vesnice Kafr Kanna, kterou obývají arabští křesťané a muslimové. Tradice považuje tuto vesnici za Kánu galilejskou, kde Ježíš vykonal první zázrak. V poslední době byly při stavebních pracích objeveny zbytky chrámu z 5. nebo 6. století a domů, které mohou pocházet z Ježíšovy doby. Je to první archeologické potvrzení Kány galilejské.

„Japan Cath. News“ 1/98

● „Pornografický průmysl, píše ‘La Croix’ (29.1.), prosperuje na Internetu a stále více znepokojuje vlády, které hledají způsob kontroly.“ Znepokojení jsou rodiče a učitelé především v Německu, kde jedna čtvrtina dětí má přístup k počítačové síti Internet.

RN 3/98

● Letos je tomu 17. let, co byl dne 13. května 1981 spáchán atentát na Jana Pavla II. Atentát jej uvedl dvakrát do nebezpečí smrti. V prvním případě mu hrozilo vykrvácení, v druhém to byla virová nákaza, stejně nebezpečná jako střela Aliho Agcy. Vrahova kulka prošla tělem oběti po zcela nepravděpodobné dráze. Vyhnula se všem životně důležitým orgánům, ale roztrhla střevu a papež jenom cestou do nemocnice ztratil mnoho krve. Několik dní po atentátu papež svému útočníkovi veřejně odpustil.

Po svém uzdravení papež řekl: „Byl to zázrak a já vím, komu za něj vděčím. Jiná ruka tiskla spoušť pistole a jiná vedla střelu.“ K atentátu došlo v den výročí prvního zjevení ve Fatimě.

podle pramenů bB

● 6. až 8. srpna minulého roku zasedala v Hanoji Vietnamská biskupská konference. Biskupové se dohodli, že na cestě k Jubileu 2000 půjdou věřící „cestou Mariinou“, zvláště v tomto roce, ve kterém oslavujeme 200 let zjevení Matky Boží v La Vang (1798). „Panna Maria - říkají biskupové - byla naší útěchou a posilou křesťanů v době zkoušky.“

RN 3/98

„Žádný, kdo v Krista věří, nebude zklamán.“ (Řím 10,11)

Zveme všechny chlapce na víkendové setkání v modlitbě a radosti.

Exercicie se budou konat
na Cvilině u Krnova.

od 22. května 1998 v 17.⁰⁰ hod. do 24. května 1998, večer.

Na vaši účast se těší a srdečně Vás zvou bratři minorité.

Přihlášku (i prosbu o podrobnější informace) zasílejte na adresu:

**O. Miroslav Paluch, Konvent minoritů, Minoritská 1, 602 00 Brno,
nebo volejte na tel.: 05/ 42 21 48 63**

OBSAH

Panně z Fátimy	3
František z Assisi	4
Petr našich dnů	7
S Neposkvrněnou ve službě pravdy	8
Díval se smrti do očí	7
Je čas k mluvení a k mlčení	10
Nejsvětější srdce Ježíšovo v dějinách Církve	12
Dříve než je povolal	13
Je láska k papeži něčím zastaralým?	14
Usměv	15
Existuje reinkarnace?	16
Léčka	17
Svetlo zo Škótska	18
Čtrnáct františkánských kandidátů na beatifikaci	19
Pouhá zamilovanost nestačí	22
Ošlapané pultráky	24
Matko pravdy	25
Novéna duchovních obnov v Hradci Králové	26
Sekty-výzva pro katolíky	27
Kdyp je vítěz	28
Poděkování	30
Dopisy čtenářů	32
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 3/1998, ročník VII.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Bankovní spojení:** Union banka, a. s.,

Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte

var. symbolem, což je „vaše číslo“

Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 9,50 Kč/1výtisk. Předplatné na rok 1998: Dobrovolné dary.**Tyto je možno zasílat na adresu:**Konvent minoritů v Brně
Minoritká 1, 602 00 Brno,**Čtenáři ze Slovenska****mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukážkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za slovy „**vaše číslo**“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.**Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!****Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.**

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno a okolí 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chce se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritká 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Prázdniny na Cvilíně

od 3.7. do 7.7.1998 (2.FSM)

Františkánské setkání mládeže

Téma: *Aby měli Ducha Páně...*

Zveme všechny mladé k prožití dnů modlitby, radosti a reflexe se sv. Františkem a sv. Klárou. V programu budou: mše svatě, modlitba breviáře, adorace, setkání ve skupinách, koncerty křesťanských skupin, svědectví, přednášky.

Příspěvek za účast bude 200 Kč. Zajištěno bude ubytování ve škole. Stravu si zajišťuje každý účastník sám, v ceně je zahrnuta pouze polévka k obědu a teplý čaj na snídani a večeři. Ti, kdo se rozhodnou prožít s námi toto společenství, ať se závazně přihlásí do 15.6.1998 na adresu:

o. Kryštof Skibiňski, Konvent minoritů, Masarykova 39, 746 01 Opava.

Všem zájemcům budou zaslány podrobnější informace.

*Moc neváhej a pojď s námi,
těšíme se na tebe*

OÁZA '98

10.7 - 26.7.1998

Oázové hnutí SVĚTLO-ŽIVOT Tě zve na dvou týdnů prázdninové exercicie pro mládež. Během těchto dnů budeme usilovat o pokrok na cestě ke zralosti křesťanského života skrze

společenství u stolu Kristova,
naslouchání Božimu slovu,
osobní rozhovor s Bohem,
hledání Božích stop v přírodě, ...

Nebude chybět ani místo pro zábavu a humor.

Přihlásit se může každý ve věku od 15 do 25 let na adrese:

o. Josef Goryl, Minoritská 1, 602 00 Brno, tel.: 05/ 42 21 48 63, fax: 05/ 422 164 12

Srdečně zvou bratři minorité a přátelé

Tlučte a otevře se vám...

„Každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu se otevře. Je mezi vámi takový otec, že když ho syn poprosí o rybu, on mu dá místo ryby hada? Anebo, když ho poprosí o vejce, on mu dá štíra? Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše Nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kdo Ho prosí!“ (Lk 11,10 - 13)